

Curierul Adventist

Organ al Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea
din Republica Socialistă România

SFÎNTA SCRIPTURĂ

*„Toată Scriptura este instuflată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună”.
2 Tim 3,16-17*

Biblia este o carte unică în ceea ce privește caracterul, conținutul și importanța ei. Ea este cartea în care Dumnezeu Se descoperă pe Sine oamenilor. Biblia este cartea în care Dumnezeu îi descoperă omului și în care omul este descoperit în adevărata sa esență — pierdut în păcat dar cu perspectiva vieții veșnice.

Biblia își are originea în actul unilateral de voință al lui Dumnezeu de a Se descoperi omului. Nimeni nu L-a putut obliga pe Dumnezeu la aceasta. Deoarece omul era despărțit de Dumnezeu și deoarece Dumnezeu este iubire, El S-a descoperit omenirii pe calea revelației.

Revelația este o activitate a lui Dumnezeu, prin care El comunică cunoștința necesară pentru mântuire, esențială pentru destinul prezent și viitor al omului. În revelație, Dumnezeu, ale cărui gânduri nu sînt gîndurile noastre, împărtășește gîndurile Sale cu omenirea. În această autodescoperire Dumnezeu își descoperă propria Sa gîndire. El comunică nu numai adevărul despre Sine și intențiile Sale, dar și problemele cu privire la om și viitorul lui. Adevărul pe care-l face cunoscut Dumnezeu este un adevăr divin, o informație supranaturală, cunoștințe pe care omul nu le-ar putea obține pe

altă cale. Tocmai din acest motiv revelația divină este cel mai important adevăr pe care-l poate cunoaște credinciosul vreodată.

Ceea ce Dumnezeu descoperă nu este doar o informație cu privire la Sine; El Se descoperă pe Sine. „Cercetați Scripturile, pentru că socotiți că în ele aveți viață veșnică, dar tocmai ele mărturisesc despre Mine”. Ioan 5,39. De aceea, în Biblie noi găsim pe Dumnezeu, dar nu pe un Dumnezeu al imaginației sau un Dumnezeu mort, inert, un idol, ci un Dumnezeu prezent, activ, simțitor, iubitor și milostiv, într-un cuvînt, un Dumnezeu viu.

„În Cuvîntul Său, Dumnezeu a incredințat oamenilor cunoștința necesară pentru mîntuire. Sfintele Scripturi trebuie să fie primite ca o revelație autoritară, infailibilă a voinței Sale. Ele sînt măsura caracterului, descoperitorul doctrianelor și dovada experienței”.

Revelația lui Dumnezeu este declarată cit se poate de limpede în Evr. 1,1-2: „După ce a vorbit în vechime părinților noștri prin proroci, în multe rînduri și în multe chipuri, Dumnezeu, la sfîrșitul acestor zile, ne-a vorbit prin Fiul”. Adevărul esențial enunțat aici este că Dumnezeu vorbește. El a vorbit atît în „vechime” cit și „la sfîrșitul acestor zile”. El a vorbit în multe „rînduri”, adică în mod repetat, ceea ce presupune continuitate. Apoi a vorbit în multe „chipuri”, sau în multe feluri. Dintre aceste moduri Biblia este unul, sau mai bine zis, este o sinteză a modurilor în care Dumnezeu a comunicat cu omul, întrucît în ea găsim natura vorbind, în ea găsim pe proroci vorbind, și ea constituie raportul unic al persoanei și activității Domnului Isus. Biblia nu este

doar una din căile de comunicare dintre Dumnezeu și om, ci într-un anumit fel le cuprinde pe toate.

Ceea ce deosebește Biblia de alte cărți este rolul pe care l-a îndeplinit Duhul Sfînt la alcătuirea ei. Sfintele Scripturi nu sînt doar o colecție de cărți religioase, ci ele constituie un tot unitar, dovedind în ceea ce privește spiritul și scopul care le leagă laolaltă, originea divină din care provine descoperirea ei. Biblia este raportul descoperirilor făcute de Dumnezeu, cu privire la propria Sa persoană, direct oamenilor în veacuri și dispensațiuni succesive, pînă cînd revelația a culminat cu venirea și lucrarea Fiului și misiunea Duhului Sfînt. „Pe care l-a răspîndit din belșug peste noi, prin orice fel de înțelepciune și de pricepere; căci a binevoit să ne descopere taina voiei Sale, după planul pe care-l alcătuisese în Sine Însuș, ca să-l aducă la îndeplinire la plinirea vremurilor, spre a-Și uni iarăși într-unul în Hristos, toate lucrurile; cele din ceruri, și cele de pe pămînt”. Ef. 1,8-10.

Tocmai acest aspect al Bibliei este cel care constituie marea ei deosebire față de toate celelalte scrieri sacre. Acestea, așa cum arată chiar și o superficială examinare a lor, nu au nici o unitate. Ele nu sînt altceva decît acumulări de materiale eterogene, neprezentînd în întocmirea lor nici o ordine, progres sau plan. Motivul este că ele nu întruchiează nici o descoperire istorică ce alcătuieste un scop în studii consecutive de la începutul germinăției lor pînă la încheierea desăvîrșită a acestora. Biblia, prin contrast, este o singură carte de-

(continuare în pag. a 2-a)

Anul LIX

noiembrie — decembrie

1982

Scumpi frați și stimate surori, Iubiți conlucrători,

Zilele vieții noastre, mesagere ale înfini-
tului și purtătoare de ocazii în care să ne rea-
lizăm menirea și chemarea, să suim alături de
Uzătorul și Desăvârșitorul mîntuirii noastre
treptele veșniciei, începînd de aici și acum, se
derulează implacabil și cu exactitatea cu care
orologiul vremurilor ne-a obișnuit de veacuri.

Pe parcursul existenței sale, omul, în cău-
tările idealurilor și împlinirilor demne de el,
a pendulat între bine și rău, între culmile în-
sorite ale menirii sale de OM și prăbușirile
egoismului și ale lipsei de considerație, de iu-
bire pentru aproapele său.

Ca mărturisitori și trăitori ai unui adevăr
pe care-l considerăm sfînt, pentru că pornește
de la Cel care este izvorul vieții, care a sta-
bilit legile Universului și ale mecanismului
corpului omenesc și țintește la realizarea în-
toarcerii la origine, cu recunoștință și nefătar-
nică umilință am înțeles că există în lumea
aceasta, a noastră, unele deziderate sfînte pe
care sîntem datori să le realizăm și să le res-
pectăm; libertatea și munca plină de dăruire,
responsabilitatea față de viață și societate și
neîmpărțită închinare și slujire ce le datorăm
lui Dumnezeu.

La împlinirea vremurilor, intruparea Cu-
vîntului a constituit actul de pămînteană ce-
tățenie, pe lingă cea cerească, a Fiului lui
Dumnezeu, care ne-a iubit atît de mult, încît
în balanța cerului ne-a pus alături cu viața
Sa și în natura trupului nostru muritor a plă-
tit, cu prețul vieții Sale și cu rușinea răstig-
nirii, nerecunoștința și înstrăinarea noastră.
Acest eveniment cosmic a fost foarte plastic
înfățișat de Isaia, evanghelistul Vechiului
Testament, astfel:

„Totuși, El suferințele noastre le-a purtat,
și durerile noastre le-a luat asupra Lui, și noi
am crezut că este pedepsit, lovit de Dumnezeu
și smerit! Dar El era străpuns pentru pă-
catele noastre, zdrobit pentru fărădelegile
noastre. Pedapsa, care ne dă pacea, a căzut
peste El, și prin rănile Lui sîntem tămăduiți“.
Is. 53,4-5. Ioan, ucenicul iubirii, avea să
spună: „Fiindcă atît de mult a iubit Dumne-
zeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pen-
tru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să
aibă viața veșnică“. Ioan 3,16.

Orice ființă omenească, conștientă de res-
ponsabilitatea ce o incumbă calitatea sa de om,
a căutat întotdeauna, într-un fel sau altul,
să contribuie la elevarea și fericirea lui și a
altuia. În permanență a existat un ideal, sau
o pluritate de idealuri. A crezut în ceva și
a luptat pentru realizarea idealurilor îmbră-
țișate. Aceste căutări au impulsivat gîndirea,

au fost resorturi ale progresului și fericirii
umane, fără să ignorăm procentul substanțial
de subiectivitate existent. În cadrul acestor
legi, am răspuns unor îndemnuri tainice ale
sufletului nostru și ne-am așezat ființa și sen-
sibilitățile sufletului nostru, ne-am ancorat
crediința în Hristos, pentru a realiza dezidera-
tul universal al vieții veșnice. De aceea,
ne-am conformat cuvîntului care definește cu
o uimitoare acuratețe acest deziderat:

„Și viața veșnică este aceasta: să te cu-
noască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat,
și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu“
(Ioan 17,3).

Pentru noi, credința este izvor de respon-
sabilitate civică și umană. Ea a contribuit și
contribuie la formarea unor caractere echili-
brate, nobile, altruiste pînă la jertfirea de
sine pentru binele altora, după exemplul Fiu-
lui lui Dumnezeu, care a avut o unică țintă
în viață și anume, a trăi pentru a face pe
alții fericiți. Este un principiu activ al trăirii
în societate, este datoria ce face să prospere
națiunea, patria.

Ca Adventiști de Ziua a Șaptea nu ne-am
implicat niciodată în acțiuni menite a proli-
fera atitudini dușmănoase și ura față de
aproapele, sau care să primejduiască integri-
tatea și unitatea neamului.

Credința noastră a fost armă împotriva
obscurantismului, și am considerat totdeauna
ca o binecuvîntare lucrările științei puse în
slujba vieții și progresului. Munca, fie ea fi-
zică sau intelectuală, constituie binecuvînta-
rea vieții și ea a determinat dăruirea noastră
pentru binele și prosperitatea semenilor noștri.
„Tot ce găsește mina ta“, spune Cuvîntul
Scripturii, să facă; să facă cu toată puterea,
cu toată abnegația, cu dăruire, cu sacrificiu,
căci numai acela are dreptul să mănînce
care-și cîștigă în mod cinstit pîinea cea de
toate zilele.

În aceeași măsură sîntem conștienți de fap-
tul că sîntem legați puternic de lucrarea cre-
dinței în Isus Hristos, Domnul nostru. Să ne
găsim totdeauna printre făuritorii binelui,
printre cei ce au respect față de legile și
orînduirile patriei, harnici și gata a face totul
pentru binele comun.

Slujind în acest fel pe Dumnezeu și aproa-
pele, nu vom face altceva decît să împlînim
porunca divină, care spune:

„Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu
toată inima ta, cu tot sufletul tău, și cu tot
cugetul tău, iar pe aproapele tău ca pe tine
însuși“. Mat. 22,37-39.

D. Popa

Ne aflăm la cea de a 39-a aniversare a Republicii noastre! Cu neînmărită bucurie privim edificiul ei înălțat de brațe vinjoase și hotărâte de-a lungul celor 39 de ani pe care i-am trăit odată cu ea, iar pe de altă parte îi privim cu satisfacție timpul de aur în care se dezvoltă astăzi.

Un număr frumos de ani: 35! În toți acești ani, porți vechi s-au închis ca să se poată deschide altele noi, ziduri roase de vremi s-au năruit, ca să facă loc altora, mai noi, mai înalte, mai rezistente. Ceea ce a fost neînsemnat a devenit magnific, ce a fost de rind a devenit modern; ce a fost restrins s-a generalizat; ce se plănuia a fi înfăptuit s-a realizat cu plusuri. Creșterea i-a fost vădită, procesul fiind masiv și amplu, lumina a devenit din ce în ce mai strălucitoare, lansarea din ce în ce mai impetuoasă, posibilitățile mai multe, edificiul mai măreț. Noi am împletit republicii adevărate cununi de aur, în anii ei, în care am crescut împreună, iar ea, drept recunoștință, ni le-a așezat pe cap, felițându-ne ca pe niște premianți.

Proclamarea Republicii la 30 decembrie 1947, nu a constituit decît o treaptă, în mersul ascendent al țării noastre către o viață mai demnă și mai înaltă. Sint vrednice de menționat cîteva din marile evenimente care au pregătit proclamarea Republicii: unirea Țării Românești cu Moldova la 24 ianuarie 1859, proclamarea Independenței de Stat de la 9 mai 1877, unirea Transilvaniei cu România la 1 decembrie 1918, într-un stat național unitar român, ca rod al voinței poporului de a trăi liber în vatra sa strămoșească; eliberarea României de sub dominația fas-

cistă la 23 august 1944 și instaurarea primului guvern democratic la 6 martie 1945.

Pentru țara noastră, proclamarea Republicii Populare Române la 30 decembrie 1947 a însemnat cucerirea deplinei independențe și suveranității naționale, prin preluarea întregii puteri de stat de către popor. Atunci, clasa muncitoare în alianță cu țărănimii și-a asumat misiunea de a conduce națiunea română pe calea făuririi orinduirii socialiste. Foarte curînd apoi la 13 aprilie 1948, s-a adoptat noua constituție, care între altele a constituit actul juridic de trecere în proprietatea statului a avuției naționale, de transformări structurale ale țării pe

zontul lărgit, multilateral dezvoltat și pregătit, pentru ceea ce trebuie să vină. Și acesta este lucrul cel important.

Astăzi, la cea de a 35-a aniversare, îi urăm acestei țări a libertății, dreptății și demnității, noi pași spre viitor, magnifice împliniri, depline stăpîniri pe destinele sale. Și pe stîndardul ei neînfricat, înscrim azi, împreună cu întregul nostru popor, cuvintele „pace” și „dezarmare”, ca deviză a existenței ei, ca simbol al luptei noastre pentru noi și depline libertăți.

Credincioșii Adventiști de Ziua a Șaptea consideră că toate năzuințele legitime spre libertate, in-



Slobozia — un oraș demn de renumele oamenilor care l-au ridicat

baze noi. A urmat naționalizarea principalelor mijloace de producție, care a pus o temelie trainică dezvoltării patriei.

O altă dată importantă, care se cuvine a fi reamintită, este 21 august 1965, cînd țara a fost proclamată Republica Socialistă România. În mod cu totul deosebit, de la această dată, mersul ei a fost mereu ascendent, atîngînd cele mai înalte culmi de progres și bunăstare. Prestigiul României, pe arena internațională, a crescut enorm, iar acum la cea de a 35-a aniversare ne bucurăm de toate binefacerile realizate.

Dar, după 35 de ani de la proclamarea Republicii, nu numai cadrul economic este altul și nu numai cadrul social a cunoscut transformări radicale. Oamenii înșiși sînt alții. Omul de tip nou, conștient de perspectiva ce-i stă în față, omul realizat, este omul zilei de azi; cu concepții noi despre viață, cu ori-

dependență, suveranitate națională și bunăstare, se realizează cu succes. Futurul făuritorilor ei și luptătorilor neînfricați, curajoși, demni și dirzi, care s-au consacrat realizării acestui obiectiv, le acordăm deplina noastră considerație și alese simțăminte de admirație și prețuire.

Această aniversare ne oferă prilejul de a ne reînnoi adeviziunea față de scumpa noastră patrie, Republica Socialistă România, și față de idealurile ei mărețe; împreună cu hotărîrea de a munci cu elan pentru ridicarea ei pe noi culmi de progres și bunăstare, așa cum am făcut-o și pînă acum; iar după specificul nostru și învățătura Evangheliei, ne înălțăm fierbînt ruga către Bunul Tată cereș pentru ocrotirea și binecuvîntarea ei în continuare și pentru pace în lumea întreagă.

Chițu Marin
Consilier-Uniune

DIN CUPRINS:

- Sfînta Scriptură . . . c. I
- Pagina Președintelui . c. II
- Aniversarea Republicii 1
- Desăvîrșirea în scrierile Ap. Pavel 4
- Pastorul și „vîrsta a treia” 7
- Descoperirea îndreptăririi mintuitoare . . 8
- Dumnezeu-Tatăl 11
- Îndreptățirea prin credință în cartea Calea Către Hristos (II) . . . 14
- Din viața Bisericii . . 16

(urmare din cop. I)

oarece ea intruchipează o asemenea revelație și prezintă un asemenea scop. Unitatea cărții, alcătuită din altele părți, este o afestare a realității inspirației pe care o conține.

„Termenul grec pentru „insuflat“ (theopneustos = suflat de Dumnezeu) apare doar odată în Biblie (2 Tim. 3,16): „Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire“. Cuvintul arată că Dumnezeu a suflat într-un anumit fel în aceste scrieri propriul Său Spirit creator, întocmai cum El a suflat viața în om atunci când l-a format din țărina pământului. (Gen. 2,7). Scripturile au fost într-un anumit fel îmbibate cu puterea dătoare de viață a Duhului lui Dumnezeu.

Inspirația însă este o calitate mai degrabă a persoanelor decât a scrierilor, și este puțină îndoială că ceea ce se intenționează este că Scripturile sînt produsul oamenilor care au fost în mod special inspirați și imputerniciți de Spiritul divin.

„Adevărurile descoperite sînt toate de origine divină, insuflate de Dumnezeu“, cu toate acestea, sînt exprimate în cuvinte omenești. Cel Infinit a revărsat, prin Duhul Sfînt, lumina care să lumineze mintea și inima slujitorilor Săi. El a dat vise, vedenii, simboluri și înfățișări. Iar aceia cărora adevărul le-a fost astfel revelat au îmbrăcat gîndul în limbaj omenească. E. G. White spune: „Biblia este scrisă de bărbați inspirați, dar nu cuprinde expresiile și modul de a gîndi ale lui Dumnezeu. Ele sînt cele ale instrumentelor omenești folosite. Dumnezeu, ca scriitor, nu este reprezentat. Oamenii spun adesea că expresia aceasta sau aceea este asemenea lui Dumnezeu. Ele sînt cele ale instrumentelor omenești folosite. Dumnezeu, ca scriitor, nu este reprezentat. Oamenii spun adesea că expresia aceasta sau aceea este asemenea lui Dumnezeu. Dar să nu confundăm lucrurile. Dumnezeu nu S-a așezat pe Sine în logica, în retorica sau în expresiile Bibliei. Scriitorii Sfîntelor Scripturi au fost condeierii lui Dumnezeu nicidecum pana de scris a lui Dumnezeu“. Să fim atenți la diferenții scriitori ai Bibliei.

„Nu expresiile Bibliei au fost inspirate, ci bărbații care le-au scris au fost inspirați. Inspirația nu acționează asupra cuvintelor celui inspirat sau a expresiilor lui, ci asupra instrumentului (omului) chemat să facă această lucrare care sub influența Duhului Sfînt este dotat cu gînduri inspirate. Dar cuvintele, expresiile folosite primesc impresiile personale ale

celui ce le așterne în scris. Inspirația divină este difuză. Gîndirea și voința divină sînt combinate cu gîndirea și voința omenească; și în acest fel cele prezentate de scriitorul inspirat sînt cuvintele lui Dumnezeu“. (1.S.M.21).

Cu privire la limbaj ni se spune: „Biblia, cu adevărurile ei date de Dumnezeu și exprimate în limbajul oamenilor, prezintă o unire dintre divin și uman. O astfel de unire a existat și în natura lui Hristos, care era Fiul lui Dumnezeu și Fiul omului. Acest lucru este adevărat și cu privire la Biblie, tot așa cum a fost adevărat și cu Hristos, anume că „Cuvintul S-a făcut trup, și a locuit printre noi“. (Ioan 1,14).

Recunoașterea aportului omenească la scrierea Bibliei a tulburat pe cei ce-și imaginaseră apariția ei cu totul supranaturală. O criză s-a declanșat în inimile și mințile multor oameni cu privire la cunoaștere și certitudine. Există o strînsă legătură între această criză și evoluția așa-zisului criticism al Bibliei, care a atras atenția asupra naturii Scripturii, prezentînd-o ca fiind scriere omenească. Cu siguranță, mărturisirea bisericii nu a negat niciodată folosirea elementului omenească, dar odată cu apariția criticismului istoric centrul atenției a fost îndreptat cu hotărîre către aspectul omenească. El a primit o semnificație specifică pentru înțelegerea Scripturilor. Adesea Scriptura a fost considerată omenească în contrast cu acceptarea anterioară a caracterului ei divin, cu originea ei excepțională și unică din cauza inspira-

ției ei supranaturale. Trebuie subliniat că acest criticism și-a găsit baza în faptul de necontestat că scriitorii ei erau oameni; el a rezultat dintr-o opoziție față de un accent anterior asupra naturii divine a Scripturii, care, după cum s-a crezut, nu a fost în conformitate cu adevărata lor natură. Logica criticismului este însă pusă în contrast cu ascultarea receptivă, necritică, față de vocea lui Dumnezeu, cum a făcut Samuel: „Vorbește, căci robul Tău ascultă“. (1 Sam. 3,10).

Dar recunoașterea elementului uman nu trebuie să știrbească cu nimic autoritatea, infailibilitatea și suficiența Scripturilor, după cum recunoașterea intrupării Domnului Isus nu știrbește cu nimic divinitatea Lui. Faptul că Dumnezeu Se pune de acord cu creaturile Lui nu trebuie să intre în discuție. Dar că El S-ar pune de acord cu neadevărul este cu totul altceva. Dumnezeu este El Insuși autorul instrumentelor pe care tot El le folosește pentru comunicarea Cuvintului Său oamenilor și le-a alcătuit în conformitate cu dorința Sa tocmai pentru comunicarea exactă a soliei Sale. Există deci temei pentru a ne aștepta ca El să întrebuințeze toate instrumentele de care se folosește în conformitate cu natura lor: pe ființele inteligente ca ființe inteligente, pe factorii morali ca factori morali. Dar nu există temei just pentru susținerea că Dumnezeu ar fi incapabil de a folosi ființe inteligente pe care El Insuși le-a modelat după voia Sa, pentru a proclama soliile Lui exact așa cum le





dă El, sau de a face ca mințile raționale să intre în întregime în posesia unor concepte la crearea cărora ele nu au nici o parte, și nu este nici un temei în a ne imagina că Dumnezeu nu este în stare să modeleze Cuvîntul Său propriu în limbajul celor cărora li Se descoperă, fără ca acest Cuvînt să înceteze să fie prin aceasta Cuvîntul Său curat. Avem temei să credem că „oamenii au vorbit” și au scris „de la Dumnezeu minăți de Duhul Sfînt”. 2 Petru 1,21.

O caracteristică a Scripturilor o constituie poziția deosebită pe care o deține Domnul Isus: „După ce a vorbit în vechime părinților noștri prin proroci, în multe rînduri și în multe chipuri, Dumnezeu, la sfîrșitul acestor zile, ne-a vorbit prin Fiul”. (Evr. 1,1-2). În Domnul Isus Hristos urma să se vadă cuvîntul complet și final al lui Dumnezeu adresat omului. Acest cuvînt nu urma să fie rupt de ceea ce Dumnezeu declarase în timpurile anterioare prin gura profeților și a unor astfel de scriitori inspirați ca David în Psalmi. Din contră, profeții lui Israel erau priviți acum ca oameni care erau minăți de Duhul lui Dumnezeu pentru a da mărturie despre Hristos și despre venirea Lui înainte ca evenimentul să aibă loc.

Isus Hristos Se deosebește de alte moduri ale lui Dumnezeu de a vorbi prin faptul că El nu este atît de mult un mod de comunicare divină cît este Ființa divină. Înșasi comunicînd cu omul direct și prin natura Sa către neamul omenesc. Isus Hristos îmbina actul de revelație cu cuvîntul revelației. El este Dumnezeu la lucru, și atunci cînd El vorbește, El este, la rîndul Lui, Dumnezeu care vorbește cu autoritate și infailibilitate divină.

Fără îndoială religia biblică este autoritară prin însăși natura ei. Un Dumnezeu suveran, Creator al Universului, Domn al istoriei, stabilește și răsplătește ceea ce este bine și ce este rău. Dumnezeu poruncește și are dreptul să fie ascultat precum și puterea să pedepsească pe cei neascultători și să răsplătească pe cei credincioși. Dincolo de voința Lui Dumnezeu se află o putere atotcuprinzătoare. Suveranitatea lui Dumnezeu se ex-

tinde asupra fiecărei sfere a vieții. Se poate formula astfel suveranitatea lui Dumnezeu deoarece ea se extinde și în sfera adevărului. Dumnezeu este Autoritatea care conferă autoritate Scripturilor; inspirația este fenomenul special care împărtășește acest caracter de autoritate divină scrierilor și necesită în mod logic împlinirea profețiilor scrise. Această autoritate face din Scriptură singura normă de credință și practică.

Biblia este nu numai o descoperire autoritară, ci și suficientă. Într-un timp cînd viața oamenilor se află în rapide schimbări și în mijlocul complicațiilor din cauza unor întrebări și probleme noi, credinciosul este adesea cuprins de teama că această Scriptură — din timpuri străvechi — nu ar mai fi suficientă ca să mai facă pe om în „stare de orice lucrare bună”. El este impresionat de distanța dintre Cuvîntul lui Dumnezeu și viața zilnică atunci cînd „gînduri negre se frîmîntă” în sufletul lui, iar „mingierile îi înviează sufletul”. (Ps. 94,19). În cel mai bun caz, cineva ar fi dispus să vorbească despre o anumită suficiență a Scripturilor în legătură cu viața lăuntrică, ce are puțin de a face cu capacitatea de a face orice lucrare bună în cadrul de zi cu zi. Dar acesta nu este decît un concept palid cu privire la suficiență. El cu greu poate fi armonizat cu perspectiva biblică cu privire la Spirit, care va conduce în tot adevărul (Ioan 16,13) și cu privire la Scriptura insuflată de Dumnezeu care țintește la întreaga viață a omului lui Dumnezeu și prin care el se evidențiază. Limitarea rolului Scripturii doar la latura lăuntrică nu lasă loc pentru scopul specific al Scripturii și nici pentru „mustrare”, pentru „neprihănire” și cu siguranță nici „pentru orice lucrare bună”, ceea ce este foarte larg și cuprinzător. Chiar cînd se admite faptul că Biblia este insuflată de Dumnezeu, cineva riscă să treacă cu vederea scopul Scripturii ce apare în „orice lucrare bună” din 2 Tim. 3,17.

În fața necunoscutului, în fața noului sau nebulosului, Biblia se dovedește un ghid suficient și clar. Această claritate este în mod esențial legată de suficiența ei. Imagi-

nea călăuzei pe drumuri dificile despre care vorbește Domnul Isus Hristos cînd zice: „Cînd va veni Mingiietorul, Duhul adevărului, are să vă călăuzească în tot adevărul căci El nu va vorbi de la El, ci va vorbi tot ce va fi auzit, și vă va descoperi lucrurile viitoare”. (Ioan 16,13) și a luminii într-un loc întunecos la care se referă Petru în cuvintele: „Și avem cuvîntul prorociei făcut și mai tare; la care bine faceți că luați aminte, ca la o lumină care strălucește într-un loc întunecos, pînă se va crăpa de ziua și va răsări luceafărul de dimineață în inimile voastre”, (2 Petru 1,19). „Dar cărarea celor neprihăniți este ca lumina strălucitoare, a cărei strălucire merge mereu crescînd pînă la miezul zilei” (Prov. 4,18), exprimă legătura lor intimă. Toate aceste aluzii la viața creștină se concentrează asupra drumului care se deschide în fața noastră, în conformitate cu imaginea din Vechiul Testament a candeliei pentru picioarele noastre și a luminii pe cărarea noastră. (Ps. 119,105). Capacitatea de a merge pe acolo pe unde nu s-a mai trecut încă este atît de clar arătată; că noi nu sîntem îndreptățiți să neglijăm chemarea serioasă a Scripturii, ce face ca scuzele să nu fie nici legitime și nici posibile. Omul este așezat sub arcu minunat al harului pe un drum ce deschide perspective înalte. Scriptura este suficientă în sensul că nimeni nu este lăsat în întuneric nici pentru o clipă, deoarece ea arată totdeauna drumul într-o perspectivă deplină.

Datorită caracterului și rolului ei unic, Biblia reclamă din partea credinciosului un contact zilnic cu ea. Cel ce vine însă în legătură cu Scriptura trebuie să fie conștient că el se află în legătură cu Ființa infinită care prin paginile ei îi vorbește și îi răspunde problemelor lui specifice. A neglija Biblia, a o subestima sau a o considera o carte obișnuită, a pune mai presus părerile și ideile proprii, înseamnă a-I lua lui Dumnezeu posibilitatea de a vorbi prin ea.

Pastor
Nicolae Popescu
Secretarul Uniunii
de Conferințe



DESĂVÎRȘIREA în scrierile Apostolului Pavel

A. Perspectiva apostolică a perfecțiunii

În scrierile apostolului Pavel, cuvîntul perfect, perfecțiune, apare foarte frecvent (Rom. 12,2; 1 Cor. 2,6; 13,10; 14,20.37; 4,13; Filip. 3,12.15; Col. 1,28; 3,14; 4,12). Deși el folosește expresia cu diferite alte înțelesuri, o caracteristică principală, supremă chiar, se evidențiază în folosirea acestei expresii de către Pavel, și anume: plinătatea stării de răsculpărare a credincioșilor în Isus Hristos. Pavel numește pe credincioși „sfinți” și „desăvîrșiți” (teleioi), pentru că ei primesc, sint beneficiarii plinătății darului lucrării răsculpărătoare a Domnului Isus Hristos.

Răsculpărarea în Hristos, în toată plinătatea ei, se distinge în Noul Testament prin două aspecte sau faze și anume, mîntuirea prezentă și îndreptătirea și sfințirii prin credința în Hristos, pe de o parte, și mîntuirea viitoare a slavei, la a doua venire a Domnului Hristos, pe de altă parte.

Asemenea conceptului despre Împărăția lui Dumnezeu, tot astfel, DESĂVÎRȘIREA este un dar prezent și o realitate; și totuși, într-un alt sens, este o făgăduință care urmează a se realiza numai în final la stabilirea Împărăției slavei. Apostolul Pavel aplică această dublă distincție, de asemenea, conceptului că cei credincioși sint copii ai lui Dumnezeu. În Rom. 8,14 el asigură pe creștini că ei au devenit deja „fii ai lui Dumnezeu”, deoarece ei sint călăuziți de Duhul lui Dumnezeu. „Căci toți cei ce sint călăuziți de Duhul lui Dumnezeu sint fii ai lui Dumnezeu”.

Apostolul Pavel subliniază această asigurare a răsculpărării sau mîntuirii prezente, spunînd: „Și voi n-ați primit un duh de robie, ca să mai aveți frică; ci ați primit un duh de înfiere, care ne face să strigăm: Ava! adică Tată! Insuși Duhul adeverește împreună cu duhul nostru că sintem copii ai lui Dumnezeu”. Rom. 8, 15-16. Totuși, cînd apostolul începe să se ocupe de slava viitoare, care ne va fi descoperită, el face importanta declarație că, în timp ce avem Duhul lui Dumnezeu „suspinăm în noi și așteptăm înfierea (ca fii), adică răsculpărarea trupului nostru”. (vers. 23).

Relația dintre Dumnezeu și credincios, ca Tată și fiu, este deci aît o realitate prezentă, într-un sens real, cum și o realitate viitoare, în alt sens. Diferența este determinată de către însemnătatea celor două veniri ale Domnului Hristos. Același principiu se aplică și folosirii expresiei „desăvîrșit” folosită de apostolul Pavel. Pe de o parte el poate să spună că cei credincioși în Hristos sint desăvîrșiți în El și pot crește împreună într-un trup desăvîrșit sau la o maturitate spirituală deplină (Col. 1,28; 3,14; 4,12; Ef. 4,13; 1 Cor. 14,20). Pe de altă parte, apostolul Pavel subliniază faptul că perfecțiunea finală n-a fost încă atinsă și este încă în viitor (1 Cor. 13,10). Numai slava celei de-a doua veniri a Domnului Hristos va îndepărta orice nedesăvîrșire.

În acest fel apostolul caută să corecteze, să îndrepte ideile acelor credincioși din Corint care în mod unilateral își concentră toată atenția lor asupra primei veniri a Domnului Hristos, gîndind că perfecțiunea finală putea fi deja experimentată în această viață, și chiar se și mindreau, socotindu-se mai presus de ceilalți credincioși (1 Cor. 4,6-8). Unora ca acestora nădejdea învierii din morți le era nesemnificativă și chiar de prisos, deoarece pentru ei învierea „a și venit”, pe care ei probabil o explicau ca o experiență spirituală primită la botez (2 Tim. 2,18). Acest fapt a determinat pe apostol să scrie un capitol foarte important (1 Cor. 15) cu privire la semnificația învierii viitoare din morți, pentru folosul acelor credincioși care spuneau că „nu este o înviere a morților”. (vers. 12).

Cînd apostolul Pavel a auzit că într-o altă comunitate din Grecia, și anume la Tesalonie, se propovădula în mod greșit că nici a doua venire a Domnului Hristos, ziua cea mare a Domnului, nu trebuia privită ca o realitate viitoare, ci ca ceva ce avusese deja loc, el le-a scris în mod deosebit cu privire la realitatea viitoare a zilei Domnului Hristos și „stringerea noastră laolaltă ca să-L întimpinăm” (2 Tes. 2).

Această tendință de spiritualizare a realităților viitoare mintuitoare, ale învierii și a celei de-a doua veniri, cum și recunoașterea lor în unele experiențe spirituale, pre-

zentate, constituiau o influență fatală a gnosticismului, care în mod evident și-a făcut drum în mijlocul bisericii primare.

Acest așa-numit gnosticism creștin, se mai caracteriza prin faptul că nu punea nici un preț pe bunăstarea fizică și morală a credincioșilor. Ambele extreme, ascetismul și libertinismul moral, chiar depravarea, erau propagate ca fiind calea spre desăvîrșire sau eliberarea desăvîrșită, și chiar spre iubirea desăvîrșită.

Împotriva comportării lor imorale și a faptului că se făleau cu aceasta (1 Cor. 5,1-6), apostolul subliniază faptul că „trupul nu este pentru imoralitate, el este pentru Domnul” (1 Cor. 6,13) amintindu-le: „Nu știți că trupul vostru este Templul Duhului Sfînt, care locuiește în voi, și pe care L-ați primit de la Dumnezeu? Și că voi nu sinteți ai voștri? Căci ați fost cumpărați cu un preț. Proslăviți dar pe Dumnezeu în trupul și în duhul vostru, care sint ale lui Dumnezeu”. 1 Cor. 6,19-20.

Apostolul Pavel considera corpul omului ca fiind rezultatul unei bune și sfințe lucrări creatoare a lui Dumnezeu, care trebuie consacrat în slujba lui Dumnezeu. În contrast cu aceia ai căror Dumnezeu... „este pîntecele...” și slava lor este în rușinea lor, și se gîndesc la lucrurile de pe pămînt” (Filip. 3,19). Apostolul Pavel în mod explicit renunță la orice îndreptățire de sine sau desăvîrșire prin sine (Filip. 3,8-12). Căutînd neprihănirea sa în mod exclusiv numai în Hristos, el privea înainte la desăvîrșirea finală, la învierea din morți (vers. 11).

„Nu că am și cîștigat premiul, sau că am și ajuns desăvîrșit; dar alerg înainte, căutînd să-l apuc, întrucît și eu am fost apucat de Hristos Isus. Dar cetățenia noastră este în ceruri, de unde și așteptăm ca Mîntuitor pe Domnul Isus Hristos. El va schimba trupul stării noastre smerite, și-l va face asemenea trupului slavei Sale, prin lucrarea puterii pe care o are de a-Și supune toate lucrurile”. Filip. 3,12.20-21.

B. Dublul aspect al îndreptării și sfințirii

Ce vrea oare apostolul Pavel să înțeleagă prin perfecțiunea prezentă a credincioșilor creștini? Sint ei oare desăvîrșiți în Hristos numai în sensul îndreptării prin credință, ceea ce înseamnă că desăvîrșirea sau neprihănirea Domnului Hristos le este acordată?

Învățătura apostolului Pavel se concentrează în mod special asupra acestui binecuvîntat adevăr, în următoarele pasaje: „Pentru că noi credem că omul este socotit neprihănit, prin credință, fără faptele Legii. Însă, celui ce lucrează, plata cuvenită lui i se socotește nu ca un har, ci ca ceva datorat; pe cînd, celui ce nu lucrează, ci

crede în Cel ce socotește pe păcătoșii neprihănit, credința pe care o are el, îi este socotită ca neprihănire". Rom. 3,28; Rom. 4,4-5.

Acest act al harului lui Dumnezeu, socotirea neprihănitului Domnului Hristos, sau o perfectă ascultare, păcătoșului pocăit, arată că Dumnezeu pune pe credincios în relații bune, în rânduială cu El. Creștinul, deci, are pace cu Dumnezeu în conștiința și fața sa și nu mai este sub condamnarea sfintei Legi a lui Dumnezeu. (Rom. 5,1; 8,1). Iertarea cu desăvîrșire a păcatelor sale și a vieții sale de păcat, de către Dumnezeu, înseamnă iertarea — achitarea desăvîrșită — a vinei sale, înaintea judecării finale a lui Dumnezeu, datorită ascultării Domnului Hristos. „Astfel dar, după cum printr-o singură greșală, a venit o osîndă, care a lovit pe toți oamenii, tot așa, printr-o singură hotărîre de iertare a venit pentru toți oamenii o hotărîre de neprihănire care dă viața. Căci, după cum prin neascultarea unui singur om, cei mulți au fost făcuți păcătoși, tot așa, prin ascultarea unui singur om, cei mulți vor fi făcuți neprihăniți". Rom. 5,18-19.

Din aceste motive, Pavel dorea să se laude numai cu crucea Domnului Isus (Gal. 6,14). Pentru marele apostol Pavel, îndreptățirea celor nesfințiți (păcătoși) avea totuși nu numai un aspect mintuitor legal, ci avea, de asemenea, un aspect sfințitor dinamic, pentru că Domnul Hristos devine împărat al credinciosului îndreptățit. „El ne-a izbăvit de supt puterea întinerului, și ne-a strămutat în împărăția Fiului dragostei Lui, în care avem răscumpărarea prin sîngele Lui, iertarea păcatelor". Col. 1, 13-14.

Îndreptățirea prin Credință implică, deci, transferarea sufletului de sub domnia păcatului, în care a fost născut datorită neascultării lui Adam, în împărăția harului, unde este prezent Duhul Sfînt, pentru că Domnul Hristos este Conducător. Puterea subjugantă a păcatului din lume a fost frîntă de Domnul Hristos, deoarece El a înfrînt păcatul în trupul nostru omenesc. (Ioan 16, 33; Rom. 8,3).

Prin botezul în Hristos, în moartea și învierea Sa, credinciosul este în mod legal unit cu Domnul Hristos, participînd la tot ceea ce a realizat Domnul Hristos prin biruința Sa pe cruce și prin învierea Sa (Rom. 6). De pe această bază a răscumpărării, Pavel pune creștinilor din Roma întrebarea plină de însemnătate: „Noi, care am murit față de păcat, cum să mai trăim în păcat?" (vers. 2). Explicînd profunda semnificație a botezului creștin, că o moarte împreună cu Hristos la cruce, el declară: „Știm bine că omul nostru cel vechi a fost răstignit împreună cu El, pentru că trupul păcatului să fie dezbrăcat de puterea lui, în așa fel ca să nu mai fim

robi ai păcatului". Rom. 6,6. „Tot așa și voi înșivă, socotiți-vă morți față de păcat, și vii pentru Dumnezeu în Isus Hristos, Domnul nostru". Rom. 6,11.

Acest indicativ mintuitor cere o sfințire imperativă pe care apostolul o prezintă ca o necesitate categorică. „Deci, păcatul să nu mai domnească în trupul vostru muritor, și să nu mai ascultați de poftele lui". Rom. 6,12. „Vorbesc omenește, din pricina neputinței firii voastre pămîntești: după cum odinioară v-ați făcut mădularile voastre roabe ale necurăției și fărădelegii, așa că săvîrșiți fărădelegea, tot așa, acum trebuie să vă faceți mădularile voastre roabe ale neprihănitului, ca să ajungeți la sfințirea voastră!" Rom. 6,19.

Aceasta este etica pauliană a perfecțiunii creștine! Ea presupune



o dobîndire zilnică, prin credința în viața și moartea Domnului Isus Hristos, așa cum era primită la coborîrea în apa botezului. Romani capitolul 6 urmează după capitolele 3-5. Ordinea apostolică este următoarea: în primul rînd, răscumpărarea și după aceea o viață morală; mai întîi îndreptățirea și numai după aceea sfințirea; iar acestea trebuie să ajungă a fi o experiență zilnică. Apostolul Pavel înfățișează consacrarea dinamică și totală a perfecțiunii creștine în marele apel pe care îl face în Romani 12, 1-2. „Vă îndemn dar fraților, pentru îndurarea lui Dumnezeu, să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfîntă, plăcută lui Dumnezeu: aceasta va fi din partea voastră o slujbă duhovnicească. Să nu vă potriviți chipului veacului acestuia, ci să vă prefăceți, prin înnoirea minții voastre, ca să puteți deosebi bine voia lui Dumnezeu: cea bună, plăcută și desăvîrșită". Rom. 12, 1-2.

În Romani 12,1-15; 13, apostolul dezvoltă modul în care neprihănitarea lui Dumnezeu ar trebui descoperită, manifestată în viața creștinului, ca o dovadă a harului primit. Faptul acesta se pare că este într-o fundamentală armonie și continuitate cu legămîntul harului din V. Testament, în care,

ascultarea de Legea sau condițiile legămîntului, era motivată de răscumpărarea sau eliberarea din robia egipteană prin experiența exodului și participarea zilnică la serviciile sanctuarului. Apostolul, deci, putea face apel, de asemenea, la făgăduințele lui Dumnezeu de a da poporului Israel o inimă curată și ascultătoare (Ex. 36,25-27; 37,27) și să le aplice în mod direct Bisericii Creștine, spunînd: „Deci, fiindcă avem astfel de făgăduințe, prea iubiților, să ne curățim de orice întinaciune a cărnii și a duhului, și să ne ducem sfințirea pînă la capăt, în frica de Dumnezeu". 2 Cor. 7,1.

Apostolul Pavel concretizează foarte scurt solia Evangheliei sau învățaturii sale, cum și scopul moral al acesteia, spunînd: „Și El a murit pentru toți, pentru ca cei ce trăiesc, să nu mai trăiască pentru ei înșiși, ci pentru Cel ce a murit și a înviat pentru ei" 2 Cor. 5,15, gînd pe care îl subliniază și apostolul Petru atunci cînd spune: „El a purtat păcatele noastre în trupul Sau, pe lemn, pentru ca noi, fiind morți față de păcate, să trăim pentru neprihănire; prin rănila Lui ați fost vindecați". 1 Petru 2,24.

C. Lupta creștină

Apostolul Pavel avea o așa de strînsă comuniune a inimii sale cu Hristos cel viu, încît el putea să mărturisească: „Căci pentru mine a trăi este Hristos" (Filip. 1,21) și de asemenea: „Am fost răstignit împreună cu Hristos, și trăiesc... dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine. Și viața, pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine însuși pentru mine". Gal. 2,20.

Cu această profundă mărturie, apostolul Pavel atinge o problemă sensibilă, și anume lupta creștină lăuntrică, pe care el o cunoștea din experiență personală (1 Cor. 8,27) și pe care o dezvoltă mai complet în Gal. 5,16-24 și în Romani 7,14-25.

Mai întîi este esențial să reținem aspectul pasiv al mărturisirii lui Pavel: „Am fost răstignit împreună cu Hristos" (Gal. 2, 20). Pavel se referă aici — în primul rînd — la botezul său în moartea istorică a Domnului Hristos pe cruce. Din punct de vedere legal, înaintea lui Dumnezeu, înaintea Legii Sale sfînte, spune apostolul, eu sint mort, „nu mai trăiesc eu". Prin moartea „eului" său, apostolul Pavel vrea să vizeze ego-centrismul firii sale, eul său firesc. El îl mai numește și „omul cel vechi" (Col. 3,9; Ef. 4, 22) „firea pămîntească împreună cu patimile și poftele ei" (Gal. 5,24); sau în mod simplu „firea noastră pămîntească" (Rom. 7,5). Este interesant de reținut faptul că apostolul Pavel nu spune: „Eu am fost străpuns cu sulița, sau tăiat cu sabia și omorît"; nici nu spune

că „eu” am fost spinzurat și am murit ci „eu am fost răstignit”, care înseamnă un proces prelung al morții. Deși, din punct de vedere legal, cel crucificat era considerat mort și exterminat odată cu sentința la moarte prin răstignirea și crucificarea lui, în realitate un crucificat putea încă trăi câteva zile și nopți pe cruce, dar într-o suferință și agonie ce creștea și se amplifica mereu.

Această ilustrație poate sluji la clarificarea soliei apostolului din Gal. 5 și Romani 7. Pe de o parte, creștinii botezați trebuie să se socotească ei înșiși, prin credința în Hristos, morți — din punct de vedere legal — față de păcat și deci față de Legea lui Dumnezeu ce condamnă păcatul (Rom. 6,11; 7,4). Pe de altă parte, ei descoperă faptul că eul cel vechi este încă viu, este drept — într-o stare empirică — dar viu! Constată, de asemenea, că tendințele spre rău moștenite și cultivate, cum și tendințele spre rău, își fac simțite dorințele și impulsurile pe care le trimite cu insistență inimii curate.

Este un fapt important acela că nici o singură epistolă apostolică din Noul Testament nu lasă să se presupună o Biserică sau comunitate fără păcat, sau o viață de creștin, fără o luptă continuă și stăruitoare cu eul, firea pămîntescă. Toate scrierile Noului Testament abundă de sfaturi și avertizări morale, subliniind necesitatea unei lupte, lupta cea bună a credinței împotriva firii pămîntesti, împotriva lumii și a puterii întinericului.

În această luptă, pentru credincioșii botezați nu trebuie să existe totuși — în mod necesar — nici disperare și nici simțămîntul înfringerii. Prezența Domnului Hristos în inimile lor asigură biruința (1 Cor. 15,57). Credincioșii sînt chemați să se întărească „în Domnul și în puterea tăriei Lui” (Ef. 6,10). Fiind conduși de Duhul Sfînt, atunci se vor putea dezvolta roadele Duhului Sfînt: „dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, blîndețea, înfrînarea poftelor” (Gal. 5,22-23). De aceea, apostolul Pavel spune: „Zic dar; umblați cîrmuiți de Duhul, și nu împliniți poftele firii pămîntesti. Căci firea pămîntescă pofteste împotriva Duhului, și Duhul împotriva firii pămîntesti; sînt lucruri potrivnice unele altora, așa că nu puteți face tot ce vă doriți. Dacă sînteți călăuziți de Duhul, nu sînteți sub Lege”. Gal. 5,16-18. „Așadar, fraților, noi nu mai datorăm nimic firii pămîntesti, ca să trăim după îndemnul ei. Dacă trăiți după îndemnul ei, veți muri; dar dacă, prin Duhul, faceți să moară faptele trupului, veți trăi. Căci toți cei ce sînt călăuziți de Duhul lui Dumnezeu sînt fii ai lui Dumnezeu”. Rom. 8, 12-14. „...cu privire la felul vostru de viață din trecut, să vă dezbrăcați de omul cel vechi care se strică după poftele înșelătoare; și să vă înnoiți în duhul minții voastre, și să vă îmbrăcați în omul cel nou, făcut

după chipul lui Dumnezeu, de o neprihănire și sfințenie pe care o dă adevărul”. Ef. 4,22-24.

Apostolul Iacob adaugă importanta idee, că diferitele încercări ale vieții au, pentru cei credincioși, rolul de a pune la încercare, la probă credința lor, încercări care fac ca cei în cauză să devină tari, neclintii în credința lor, și astfel, în această luptă, să lucreze desăvîșirea caracterului (Iacob 1,2-4 compară cu Romani 5,3-4). Aceste sfaturi și avertizări apostolice arată faptul că viața de creștin nu este numai o viață de pace și bucurie, din contră, calea perfecțiunii sau sfințirii creștine cunoaște adîncurile de nedescris ale luptei, ale necazului și pocăinței, pe lângă înălțimile bucuriei mintuirii. Este aici locul și cazul a deschide o paranteză și a sublinia realitatea adevărului că pacea și bucuria creștină trebuie să fie permanente, existînd paralel, dar cu o putere și mai mare atunci cînd creștinul trece prin încercări, necazuri, suferinți, etc. Vedem aici rolul credinței și al locuirii sau prezenței Domnului Hristos în viața creștinului.

Nu este necesar și nici realitatea vieții nu demonstrează faptul că toți credincioșii experimentează cu aceeași intensitate lupta spirituală a vieții de credință, așa cum remarcă și servea Domnului:

„În timp ce unii sînt încontinuu hărțuiți, îndurerăți, mihniți și în necazuri din cauza nefericirilor lor trăsături de caracter, trebuind să se lupte cu vrăjmașii din ființa lor și cu natura lor stricată, alții nu trebuie să se lupte nici chiar pe jumătatea acestora”. (2 T/74).

Calea perfecțiunii creștine nu poate fi niciodată aceea a simțămîntului sfințirii și a vieții fără păcat, aceasta, pentru că Dumnezeu va descoperi în mod treptat, mai mult și tot mai deplin defectele caracterului nostru, printr-un proces de cunoaștere și înțelegere din ce în ce mai complet și mai eficient a Legii Sale sfînte și spirituale. Apostolul Pavel încearcă să prezinte această solie deosebită, s-o facă înțeleasă în mult discutatul capitol 7 al Epistolei către Romani, versetele 14-25. Secretul înțelegerii acestui pasaj se pare că rezidă în înțelegerea faptului că pentru Pavel, Legea cea sfîntă a lui Dumnezeu, prin lucrarea Duhului (Legea duhovnicească, vers. 14), are în mod deosebit rolul de a convinge pe credincios, din ce în ce mai mult, deci un proces progresiv, de înnăscuta sa natură păcătoasă, în ciuda dorințelor și ambițiilor sale de sfințire. „Știu, în adevăr, că nimic bun nu locuiește în mine, adică în firea mea pămîntescă, pentru că, ce-i drept, am voința să fac binele, dar n-am puterea să-l fac”. Rom. 7,18.

Apostolul atinge apogeul acestei cunoașteri religioase de sine, atunci cînd în cele din urmă mărturisese înaintea lui Dumnezeu atît falimentul său moral, cît și completa

și exclusivă sa încredere în neprihănirea Domnului Hristos: „O, nenorocitul de mine! Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte? Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, prin Isus Hristos, Domnul nostru!... Astfel dar, cu mintea, eu slujesc Legii lui Dumnezeu; dar cu firea pămîntescă, slujesc legii păcatului”. Rom. 7,24-25.

Conștiința existenței simultane a ambelor adevăruri în matura experiență creștină a lui Pavel este dovada cea mai profundă, cea mai concludentă a faptului că perfecțiunea creștină nu este o viață de bucurie extatică, sau de înălțări emoționale, ci este o viață de credincioasă ascultare și de luptă cu tine însuși pentru a supune totul, întreaga ființă Domnului și Mintuitorului nostru. Luptînd în puterea divină și îmbrăcați cu întreaga armătură a lui Dumnezeu (Ef. 6,13), cel credincios este chemat să nimicească orice obstacol ce ar sta în calea legăturii sale vii cu Dumnezeu și „orice gînd îl facem rob ascultării de Hristos”. (2 Cor. 10,5).

Cel credincios nu poate accepta, nu se poate închina nici unui alt dumnezeu și totuși să stea înaintea Viului Dumnezeu ca fiu al Său. Domnul Hristos dorește să reproducă perfecțiunea caracterului Său în aceia care au fost creați — la origine — după chipul și asemănarea Sa. „Copilașii mei, pentru care iarăși simt durerile nașterii, pînă ce va lua Hristos chip în voi”. Gal. 4,19.

Acest lucru poate fi realizat numai atunci cînd cel credincios are înaintea sa în mod continuu și privește cu toată inima sa slava transformatoare a Domnului Hristos, rămîind în dragostea Sa cea sfîntă care consumă, nimicește orice păcat. „Noi toți primim cu fața descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului, și sîntem schimbați în același chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului”. 2 Cor. 3,18.

Aceasta este perfecțiunea creștină dinamică, care se dezvoltă ca un proces progresiv, pe care o prezintă apostolul și cu o pasiune sfîntă cheamă biserica primară s-o experimenteze, s-o trăiască; în acest fel, cheamă pe frații, biserica din toate veacurile, să o trăiască. Obligațivitatea legămîntului Vechiului Testament de a urma Celui Atotputernic (IAHWE) nu este anulată, ci, din contră, este împlinită și concretizată în reala, adevărată urmare a Domnului Hristos. A cunoaște pe Domnul Hristos și a-L iubi cu tot sufletul nostru și cu toată inima noastră, nu înseamnă a renunța la Cel Atotputernic (IAHWE), sau să apostaziem de la învățăturile lui Moise și ale profetilor din Israel. Din contră, numai prin Fiul „care este la sine” Tatălui” (Ioan 1,18), poate fi recunoscut Tatăl, poate fi El iubit, ascultat și onorat pe deplin.

D. Popa

... Și puterea ta să țină cit zilele tale". Deut. 33,25 u.p.

La sfârșitul celor 11 articole apărute în pagina pastorului, în care s-a scos în relief personalitatea omului chemat de Dumnezeu pentru a fi „port vocea” Sa față de credincioși, familia sa cu greutățile și frumusețile împlinirii acestei slujbe, cu calitățile cu care trebuie să fie înzestrat și dăruirea sa deplină în reușita idealului luptei și biruinței sale, în călăuzirea acestora pe calea trasată de Isus, e corespunzător să ne oprim și asupra încheierii activității sale oficiale. Aceasta pentru că, cei care au fost „zidiți în Hristos Isus pentru faptele bune (Efes. 2,8) și care au privit la viața și activitatea pastorului ca la unul care avea dreptul să spună: „Călcați pe urmele mele, întrucât și eu calc pe urmele lui Hristos” (1 Cor. 11,1) să poată împlini și recomandarea apostolului Pavel din Evr. 13,7: „Aduceți-vă aminte de mai marii voștri, care v-au vestit Cuvîntul lui Dumnezeu; uitați-vă cu băgare de seamă la sfârșitul felului lor de viață, și urmați-le credința”. Da, pastorul trebuie să rămână, până la trecerea sa la „odihna temporală”, „înaintea lui Dumnezeu o mireasmă a lui Hristos pentru cei care sînt pe calea mîntuirii... o mireasmă de viață spre viață. Și cine este îndejuns de destoinic pentru aceste lucruri?” (2 Cor. 2,15-16).

În contextul acestor perspective să-l însoțim pe pastor cu atenție, înțelegere, respect și condescendență și în „razele asfințitului de viață”.

Pastorul, asemenea multor bărbați angajați, în munca de conducere, întîmpină de obicei încheierea activității sale pastorale oficiale, cu un sentiment de tristețe și abandonare. El, care a fost chemat în lucrarea lui Dumnezeu, pentru biserica Sa, instruit, hirotonit, care a stat zeci de ani în fruntea unor comunități, sau a deținut slujbe administrative sau de conducere; omul care a fost factorul determinant în dirijarea vieții religioase și a preocupărilor spirituale ale credincioșilor lui; care a prezidat orice comitet local și era consultat în multe probleme ale enoriașilor săi; era todeauna prezent la reuniunile Cultului; avea un program zilnic de studiu și solicitări multiple, să i se spună într-o zi: „Ați împlinit vîrsta de serviciu. Comitetul Conferinței vă recomandă pensionarea. Vă mulțumim pentru activitatea depusă și rugăm pe Tatăl ceresc să vă ofere și în continuare ani de rodnică afirmare”.

Am luat parte la multe din aceste ocazii și rare ori evenimentul a fost întîmpinat cu zîmbet; dimpotrivă lacrimi brăzdau obrazul celor în cauză și un sentiment de tulburare apăsa asupra lor. De ce? Pentru că de obicei există o stare de reținere din partea pastorului de a se desprinde de activitatea zecilor de ani serviți și i se pare „o grabă” din partea conducerii, care își dă seama că vîrsta nu mai aduce aportul necesar și că are și el dreptul la „transferarea poverilor”. Deși experiența anilor îi dă prestanță, posibilitățile fizice scad simțitor.

Cu „hotărîrea comitetului” în minte, pleacă și se oprește aievea în prag. Privește înapoi desfășurîndu-i-se pînă departe, în timp, co-

care l-a anticipat... Pentru zeci de ani a fost primul vorbitor, iar acum altul îi ia locul. Dintr-o dată el nu mai ocupă locul principal, pentru că colegul său mai tînăr, prin ordinea normală a lucrurilor, continuă aceiași lucrare. Credeți-mă, este nevoie de mult har din partea lui Dumnezeu, ca să te poți acomoda acestei noi situații”.

În cartea „Înger luptător”, renumita scriitoare Pearl Buck, care a petrecut o bună parte a vieții sale împreună cu părinții în China, povestește despre tatăl ei, care era pastor prezbiterian și care a servit mulți ani cu devotație și dăruire interesele Împărăției lui Dumnezeu, că a intervenit un moment în viața sa, cînd, din cauza vîrstei și a unei imbolnăviri grave, a fost nevoit să dea în primire conducerea misiunii unuia din asociații lui, mai tînăr, dar pregătit mai bine decît fusese el. Ulterior s-a făcut sănătos, n-a suportat starea de „pastor pensionar” și a plecat în altă parte unde a mai lucrat... zece ani, întemeind și conducînd comunități, pînă la respectabila vîrstă de 80 ani.

Orice pensionar, care este încă destul de sănătos, nu-și poate schimba dintr-o dată stilul său de viață din momentul în care nu mai apare pe statul de salarii al Conferinței și primește prima sa pensie. Asemenea alergătorului într-un concurs, după ce a trecut linia de sosire, aleargă în continuare pînă își poate stabili mersul său normal. Tot așa și pastorul va „trece linia luptei cea bună a credinței” în mod gradat. Toate experiențele și calificarea sa, îndeminarea și succesele sale în lucrarea Domnului sînt încă părți distincte din ființa sa, în ciuda faptului că a devenit peste noapte pensionar. Corpul său se poate angrena mai puțin în eforturi, dar mintea sa rămîne însă „lucrătoare și sfredelitoare”.

A începe timpul de pensionare cu gîndul numai la odihnă și inactivitate, visînd la zilele frumoase ale trecutului este ocazia de a te expune unei paralizii progresive, care aduce cu siguranță și repede sfârșitul. Pastorul pensionar trebuie să se desprindă de răspunderile specifice activității sale din trecut, „să nu mai poarte poverile credincioșilor pe inima sa” (Deut. 10,8; Evr. 13,17), dar niciodată nu trebuie să se desprindă de cerințele pe care viața și hirotonirea sa — într-o măsură mai mică — le cer de la darurile și capacitățile sale intelectuale, morale și spirituale. Ținînd seama de bogata sa experiență, el este însă pregătit să țină o predică, să ofere o in-

Pastorul și „vîrsta a treia”

pilăria, anii de studii la seminar, activitatea pastorală, cu succesele și eșecurile ei, la tot ce a putut face și la ce a mai rămas de făcut celor care îi urmează... și simte parcă rupîndu-i-se firul care îl lega de trecut, se întoarce spre viitor ca să-și descopere suportii vieții și menirii sale.

„Este oare bine să părăsesc lucrarea și să mă pensionezez?” se întreabă îngîndurat pastorul ajuns la „vîrsta a treia”. Vor fi anii următori plăcuți și rodnici sau un sentiment de tristețe și abandonare mă va urmări?”

Despre momentul acesta atît de sensibil și important, fratele Th. Carcich, fost vicepreședinte la Conferința Generală, actualmente pensionar, scria într-un articol: „Pastorul care nu și-a făcut planuri în vederea trecerii sale de la activitatea sa publică, de la amvon, la activitatea sa laică, la scaunul comod din comunitate, va simți că ziua pensionării sale devine o stare de tulburare și traumatism interior și nu — cum de fapt ar trebui să fie — momentul eliberării sale de griji și obligații, pe

vățătură, să scrie un articol și să dea sfaturi celor ce vor să devină cetățeni ai Împărăției Cerurilor. Și pentru că, în afară de susținătorul doctrinelor bisericii, a fost tot timpul activității sale și un apărător al organizației, va activa în colaborare directă cu factorii de răspundere: în comunitatea de reședință cu pastorul, iar atunci când este invitat în altă comunitate sau dorește să viziteze o comunitate în care a lucrat, sau de care îl leagă amintiri trecute, o aprobare a președintelui Conferinței este necesară. În felul acesta pastorul pensionar va fi un exemplu și de valoare inspirativă pentru colegi, membri și comunități.

Deși sînt în pragul pensionării, nu mă consider că aș putea oferi în mod exhaustiv toate datele necesare subiectului. Intenționez mai curînd să ofer, din culegeri și convorbiri cu colegii care au trecut „linia de demarcație a vârstei a treia” câteva sugestii cu scopul de a se evita decepțiile pensionării și „visările” trecutului.

În loc să te lași cuprins de teamă, continuă să faci planuri de perspectivă. Cugetă la faptul că Domnul îți mai poate oferi cinci, zece sau chiar douăzeci de ani de viață de la data pensionării. Aceasta înseamnă, în unele cazuri, un sfert din viața unui om. N-ar trebui ca pentru această perioadă de timp providențial, pe care îl ai înainte, să cugeți cu toată răspunderea, așa cum ai procedat și cu anii care s-au scurs? Privește la exemplele pozitive din jur și după ce ai analizat toate perspectivele, decide singur, cu Dumnezeu, unde, cînd și cum trebuie să-ți petreci anii „vârstei a treia”.

În timpul acestei vârste impune-ți un program flexibil, care să-ți ofere ocupații folositoare în programe de devoțiune, lectură, muzică sau orice alte preocupări preferate. Munca în grădină — pentru cei care au această posibilitate — este un sedativ minunat, mai ales în orele de după amiază. Prin toate mijloacele posibile încearcă să rămi sprinton, bine dispus, optimist și în cea mai bună stare fizică posibilă. Plimbă-te, iuștește pasul, fă excursii pe jos, înoată, taie lemne; fă tot ce te scutește de a deveni imobil și îmbătrînit. Mănîncă judicios și evită alimentele conservate. Regimul vegetarian este ideal pentru vîrsta a treia. Nu te speria de îmbătrînire. Fiecare om își este părtaş pe ultima etapă a drumului vieții și dacă te îngrijorezi, poți adăuga sau scădea mîncăr o zi din șirul anilor hărăziți de Dumnezeu? În loc să te gîndești cît mai ai de trăit, concentrează-ți atenția ca să faci din fiecare zi cea mai bună și frumoasă zi posibilă.

Îmbracă-te curat și ordonat. Evită neglijența în orice împrejurare, în îmbrăcăminte sau vorbire. Atît cît este omeneste posibil — în această epocă a vieții — caută să fii plăcut și prietenos cu toată lumea. Reprezinți ceva deosebit și anii

apusului vieții trebuie să reflecte, în toate amănunțele ei, măreția noastră în Hristos, încoronarea unei vieți închinată pe ogorul Evangheliei Domnului Hristos.

Îți stă la dispoziție dreptul de a te stabili în comunitatea în care crezi că te vei simți cel mai bine, fie una mai mare sau una cu membri mai puțini. În cea mare se poate să fii solicitat mai puțin, dar în cea mică, unde pastorul vine mai rar, membrii vor considera prezența ta în mijlocul lor un dar de la Dumnezeu. Indiferent de alegere, mulțumește-te cu un loc pe scaun și ascultă cu atenție pe oricine este pus să prezinte Cuvîntul lui Dumnezeu. Acest lucru nu este ușor pentru cineva care și-a petrecut viața întreagă predicînd altora, dar prin harul lui Dumnezeu poți cultiva arta unei ascultări constructive. Este foarte posibil ca stilul și puterea de expresivitate a celui ce predică să nu fie acelea care te-au caracterizat, dar ascultîndu-l îți va face bine sufletului.

Cu siguranță că odată pensionat nu vei avea pretenția ca frații tăi să te includă în serviciile divine ori de cite ori ești prezent în comunitate. Și dacă o vor face — ocazional, e bine și frumos din partea lor, iar tu să primești cu plăcere chiar și cea mai umilă invitație. Să nu spui amărît celui pe care îl întîlnești: „Nu știu cum judecă frații mei, dar au trecut trei săptămîni și nu m-au mai inclus în programul comunității”. (!!) Și nu pleca întristat că a mai trecut un Sabat și n-ai fost invitat, așa cum te-ai obișnuit să fie viața întreagă. Ferește-te să discuți despre realizările tale din trecut, lăsînd impresia că faci mustrare altora că ei nu fac ce ai făcut tu în trecut. Impacă-te cu schimbările inevitabile care se produc în viața ta și consideră-le bune și necesare pentru suflet dar mai ales pentru pacea minții.

Și dacă nu mai ești primul preferat în virful muntelui ecleslastic, poți cerceta cu credincioșie vîile lui. În vîile vieții, adesea neglijate de organizațiile împovărate ale comunității se află singuraticii, izolații, cei părăsiți, bolnavii, descurajații, toți flămînzii și însetații după Cuvîntul vieții. Situația liberă de răspunderi îți oferă ocazia să cercetezi cu plăcere și interes pe acești oameni și să devii pentru ei ca ploaia binefăcătoare pămîntului uscat. Prietenia oferită, afecțiunea arătată și compasiunea pentru nevoile lor vor fi socotite ca raze ale soarelui ceresc. Caută să găsești în noile posibilități oferite o schimbare de ordin spiritual și nu o cale de relaxare, de dormitare și uitare.

Și mai presus de toate caută să trăiești o viață plăcută și plină de bucurie cu soția și ceilalți membri ai familiei. Ei au împărțit cu tine anii de serviciu, petrecînd în sin-

DESCOPERIREA

După cum Tatăl, care este viu M-a trimis pe Mine și Eu trăiesc prin Tatăl tot așa, cine Mă mîncă pe Mine, va trăi și el prin Mine. (Ioan 6,57).

Pe pămînt, Domnul Isus a trăit neprihănirea prin credință. Ca om, El a trăit așa cum toți oamenii ar trebui să trăiască, o viață de încredere și dependență deplină de Tatăl Său. Această neprihănire desăvîrșită, nu a mai fost întîlnită niciodată înainte de venirea lui Isus pe pămînt. El a trăit o viață desăvîrșită pe pămînt. A fost crucificat și a murit pentru păcatele tuturor oamenilor. A fost înviat din mormînt după Scripturi. Astăzi El este Isus cel viu. El singur este îndreptățirea noastră.

Aceste fapte sînt valabile pentru veșnicii și ele nu pot fi îndepărtate așa cum nici stelele nu pot fi oprite din drumul lor. Isus este placa turnantă a întregii istorii păcătoase a omului. În Isus și prin Isus începe viața nouă de sus. Isus a aruncat în vârtejul umanității păcătoase un curent de neprihănire atît de puternic încît să întoarcă fețele oamenilor înapoi la Dumnezeu. Niciodată nu mai poate fi un alt Isus care să fie atît Mîntuitor cît și Dumnezeu. Credinciosul trebuie să privească spre El și să depîndă de El, care continuu acordă îndreptățirea Sa celor care trăiesc prin El.

Și mărturisirea este aceasta: Dumnezeu ne-a dat viața veșnică, și această viață este în Fiul Său. Cine are pe Fiul are viața; cine n-are pe Fiul lui Dumnezeu n-are viața. (1 Ioan 5,11,12).

Aceasta este vestea cea bună pentru păcătoși: acțiunea răsкупăritoare a lui Dumnezeu prin Fiul Său, inițiată și plănuită de Dumnezeu ca o expresie a iubirii și puterii Sale veșnice. Această putere dăruiește omului ceea ce el nu ar fi putut niciodată pentru sine: mîntuire, răsкупărire, transformare și împăcare cu Dumnezeu.

Mai mult încă, acest dar divin de neprihănire este desăvîrșit în Hristos. Cînd a venit vremea ca Isus să părăsească pe ucenici, a promis să le trimită Duhul Sînt, care „va dovedi lumea vinovată în ceea ce privește păcatul, neprihănirea și judecata”. În ceea ce privește neprihănirea El a spus: „Fiîndcă Mă duc la Tatăl și nu Mă veți mai vedea”. (Ioan 16,8-11). Prin aceasta Isus înțelegea că darul neprihănirii este acum desăvîrșit în El. Este o neprihănire desăvîrșită, oferită prin Isus omului ca un dar.

(continuare în pag. a 10-a)

ÎNDREPTĂȚIRII MÎNTUITOARE

Niciodată apostolul Pavel nu obseste să facă din Isus și din neprihănirea Sa pivotul în răscurm-părarea omului. În Romani, capitolul 5, accentuează aceasta prin comparația dintre primul Adam și Isus, al doilea Adam. Calea către mîntuire a fost închisă de primul Adam și redeschisă de Isus. Primul om a fost și primul păcătos. Astfel moartea și-a început domina și domnește încă în lume. Pavel nu spune că toți oamenii sînt pedepsiți deoarece Adam a păcătuit și nici nu spune că Dumnezeu privește pe descendenții lui Adam ca fiind vinovați în virtutea vinei lui Adam, ci spune doar că toți oamenii sînt atinși de păcatul și moartea ce au început cu Adam.

Păcatul lui Adam a afectat întreaga rasă umană nu prin implicarea tuturor oamenilor în păcatul comis de Adam, ci prin implicarea lor în consecințele păcatului. Aceasta este realitatea față de care oamenii trebuie să-și adapteze gîndirea și viața lor. Pavel a văzut în aceasta marea ocazie a lui Dumnezeu de a-și exprima harul și îndurarea Sa și de a oferi o neprihănire divină, puterea lui Dumnezeu pentru mîntuire. Așa cum păcatul și moartea au venit pentru toți oamenii prin păcatul lui Adam tot așa viața și neprihănirea sînt oferite tuturor oamenilor prin Isus Hristos. Și după cum toți mor în Adam, tot așa, toți vor învia în Hristos. (1 Cor. 15, 22).

Singurul leac este neprihănirea unui alt Om. Pentru a trăi aceea neprihănire, omul trebuie să fie unit cu Hristos prin credință. Această neprihănire care aparține lui Isus este dăruită celui care se încrede pe deplin în ajutorul lui Hristos.

Relația dintre atitudinea subiectivă și actul obiectiv al răscurm-părării are nevoie de o explicație specială... Manifestarea istorică a neprihănirii care iartă este chiar puterea lui Dumnezeu, care domnește peste toate, iar partea omului este să i se supună... Aceasta înseamnă direct chemat și oprit de Dumnezeu, adus sub autoritatea Sa, făcut părtaș în actul mîntuirii prin credință și așezat în sfera neprihănirii lui Dumnezeu. Toți cei care cred sînt părtași ai acelei neprihăniri. Cererea pentru credință însoțește întotdeauna cele mai obiective afirmații cu privire la neprihănirea lui Dumnezeu. (Rom. 1,17; 3,22-29; 4,5,1). Realizarea și proclamarea mîntuirii nu sînt separate de însușirea ei. (Gottfried Quell — Gottlob Schrenk

„Righteousness“ p. 47,48. Neprihănirea prin credință*).

Pavel arată cu grijă relația dintre neprihănirea lui Isus și Legea lui Dumnezeu.

Dar acum s-a arătat o neprihănire, pe care o dă Dumnezeu, fără lege (adică independent de Lege). (Rom. 3,25).

Pavel reliefează faptul că neprihănirea mîntuitoare este cu totul diferită de orice neprihănire realizată prin eforturile omului de a păzi Legea. Mîntuirea nu vine prin facerea de bine; în acest caz ar fi mîntuire prin Lege.

Isus de asemenea nu vorbește despre vreo neprihănire acceptată de Dumnezeu și care poate fi realizată prin efort uman. În Predica de pe Munte, Isus a spus:

„Eu vă spun că, dacă neprihănirea voastră nu va întrece neprihănirea cărturarilor și a Fariseilor, cu nici un chip nu veți intra în Împărăția Cerurilor“. (Mat. 5,20).

Isus spune că neprihănirea pe care o aduce și dăruiește, depășește neprihănirea conducătorilor Evrei. Arătînd că evreii nu au reușit să ajungă la mîntuire, Pavel a spus:

„Intrucît nu au cunoscut neprihănirea pe care o dă Dumnezeu, au căutat să-și pună înainte o neprihănire a lor înșiși și nu s-au supus astfel neprihănirii pe care o dă Dumnezeu“. (Rom. 10, 3).

Evanghelia afirmă că neprihănirea mîntuitoare nu poate fi atinsă nici prin cea mai meticuloasă păzire a Legii. Cu toate că neprihănirea mîntuitoare cuprinde în ea împlinirea Legii, nu este atinsă sau produsă de Lege. În planul lui Dumnezeu pentru răscurm-părare prin neprihănirea lui Isus, nu există loc pentru neprihănirea prin fapte a creștinului care să ducă la păzirea Legii. Neprihănirea mîntuitoare vine printr-o legătură corectă cu Isus și nu din relația omului cu Legea. Cea de-a doua relație vine ca un rezultat al celei dintîi. Aici au greșit iudeii.

Oricare ar fi interpretarea ta a expresiei „fără lege“ nu trebuie să spui niciodată că Legea a dispărut sau a fost îndepărtată pentru vesnie de la Dumnezeu. Nu este adevărat. Nu are acest înțeles. Atunci ce înseamnă? Înseamnă oare, că încercarea noastră de a păzi Legea desăvîrșit prin noi înșine ca mijloc al mîntuirii a fost pusă de-o parte? Nu, deoarece Legea nu mai este valabilă, căci Altcineva a păzit Legea în mod desăvîrșit pentru noi... Domnul nostru Isus Hristos ne mîntuiește păzînd și onorînd Legea pentru noi. Dumne-

zeu nu a anulat Legea. Domnul nostru Isus Hristos a împlinit-o și a păzit-o, iar noi primim rodul, rezultatul a ceea ce El a făcut.

Legea lui Dumnezeu este încă valabilă și este încă folosită ca mijloc de judecată: nimeni nu poate sta în prezența lui Dumnezeu fără o neprihănire care să răspundă cererilor Legii, să le îplinească și să se conformeze lor. Concepția noastră despre mîntuire nu trebuie să indepărteze Legea ci să o „întărească“. (Lloyd Jones, op. cit. p. 44, 45).

Evanghelia îndurătoare a neprihănirii prin credință care aduce mîntuire nu este oferită omului pe baza unor condiții reduse de ascultare. Neprihănirea trăită de Isus în întreaga Sa viață pe pămînt a respectat cererile Legii lui Dumnezeu și constituie o împlinire a ei. Dacă Isus ar fi călcat Legea în cea mai mică măsură, omul nu ar mai fi avut în dreptul lui o neprihănire divină. În lumina desăvîrșitei ascultări de Lege a lui Isus, înțelegem că nu poate fi vorba de o „reducere“ a obligației morale de a ține Legea lui Dumnezeu. Isus nu oferă omului o neprihănire desăvîrșită pentru ca omul să nu mai aibă nevoie de a asculta de poruncile lui Dumnezeu sau de a trăi neprihănit, ci tocmai pentru a da omului puterea necesară păzirii lor.

Faptul că Dumnezeu prin Isus a făcut o ispășire pentru păcat ca să împace pe oameni cu Sine, nu dă dreptul nici unui om să păcătuiască în continuare și să calce Legea lui Dumnezeu. Prin natura ei este mîntuire din și nu în păcat.

Deci prin credință desființăm noi Legea? Nicidecum. Dimpotrivă, noi întărim Legea (Rom. 3,31).

Cu privire la aceasta sora White spune:

„Neprihănirea este ascultarea de Lege. Legea cere neprihănire și aceasta o datorează păcătosul Legii; el însă, este incapabil să o respecte. Singura modalitate prin care poate ajunge la neprihănire este prin credință. Prin credință el poate aduce în fața lui Dumnezeu meritele lui Hristos, iar Domnul pune ascultarea Fiului Său în seama păcătosului. Neprihănirea lui Isus este acceptată în locul eșecului omului, iar Dumnezeu primește, iartă, consideră nevinovat, sufletul credincios, pocăit, și se comportă față de el ca și cum ar fi neprihănit și îl iubește așa cum își iubește Fiul. Astfel credința este socotită neprihănire“. (S.M. 1/367).

Fiecare suflet poate spune: „Prin ascultarea Sa desăvîrșită a îndeplinit cerințele Legii, iar singura mea speranță este să privească la El ca înlocuitorul și asigurarea mea care a păzit desăvîrșit Legea pentru mine... El mă îmbracă cu neprihănirea Sa care îndeplinește cerințele, sînt desăvîrșit în Cel care aduce neprihănirea veșnică. El mă prezintă lui Dumnezeu în haina fără de pată în care nu se află țesătura omenească. Totul este de la Isus și toată slava, onoarea și cinstea

trebuie arătate Mielului lui Dumnezeu care ridică păcatele lumii". (Id. 396).

Cel sfânt sau păcătosul nu trebuie să uite că „Legea negreșit, este sfântă și porunca este sfântă, dreaptă și bună”. (cap. 7,12), că Legea sfântă a lui Dumnezeu permanent ne vorbește și ne aduce aminte cit de sacră este ea pentru Isus și cum a păzit-o. El care este părtaș al neprihănirii lui Isus va păzi și cinsti Legea.

Să nu credeți că am venit să stric Legea sau Proorocii, am venit nu să stric ci să împlinesc. Căci adevărat vă spun, cită vreme nu va trece cerul și pământul, nu va trece o iotă sau o frîntură de slovă din Lege, înainte ca să se fi întîmplat toate lucrurile. Așa că, oricine va strica una din cele mai mici din aceste porunci și va învăța pe oameni așa, va fi chemat cel mai mic în Împărăția Cerurilor, dar oricine le va păzi și va învăța pe alții să le păzească, va fi chemat mare în Împărăția Cerurilor. (Mat. 5,18,19).

Dacă Scriptura și în special Noul Testament afirmă că Legea lui Dumnezeu este standardul neprihănirii, se opune ca omul să folosească Legea ca o metodă de a căpăta merite în fața lui Dumnezeu. Neprihănirea prin credință este complet opusă neprihănirii prin fapte.

Căci nimeni nu va fi socotit neprihănit înaintea Lui, prin faptele Legii, deoarece prin Lege vine cunoștința deplină a păcatului”. (Rom. 3,20).

Totuși fiindcă știm că omul nu este socotit neprihănit prin faptele Legii ci numai prin credință în Isus Hristos, am crezut și noi în Hristos Isus, ca să fim socotiți neprihăniți prin credință în Hristos, iar nu prin faptele Legii; pentru că nimeni nu va fi socotit neprihănit prin faptele Legii. (Gal. 2,16).

Deoarece toți oamenii calcă Legea lui Dumnezeu într-un fel sau altul, Legea condamnă tot ce este păcat. Legea judecă și evaluează faptele oamenilor în raport cu faptele obiective din viața unui om. Deci orice apel la faptele făcute într-un efort de a păzi Legea nu poate decât să arate imposibilitatea omului de a o păzi.

Mintuirea prin credință înseamnă încredere și consacrare nu sieși ci lui Isus Hristos. Cu cât un om este mai convins de păcătoșenia lui și de nevoia unei neprihăniri desăvârșite, cu atât mai mult este convins că nimic pe drumul meritului personal sau ascultării desăvârșite nu poate fi realizat fără Isus. Dacă Dumnezeu nu îi dăruiește o neprihănire desăvârșită, nu poate fi niciodată mintuit.

Astfel neprihănirea mintuitoare a lui Isus contrastează puternic cu așa-numita îndreptățire de sine a omului. Îndreptățirea de sine nu transformă pe om. Nu creează în om o nouă natură. Omul nu se naște din nou prin propria voință de a păzi Legea. De obicei efectul ei este de a face omul mai satis-

făcut, mai mulțumit de sine, mai puțin conștient de nevoia darului neprihănirii lui Isus. Nu este în dreptul omului să-și aleagă condițiile. Pocăința, credința și ascultarea sînt legate una de alta și sînt o parte a răspunsului omului către Dumnezeu. Acestea sînt faptele și atitudinile responsabile ale omului fără Evanghelie.

Viața creștină nu constă în dezvoltarea eului. Nu constă nici în desăvîrșirea vieții naturale, pămîntești. Ea începe cu însușirea prin credință a neprihănirii lui Isus. Aceasta aduce pe om la identitate cu Dumnezeu și îi dă biruința asupra păcatului, nu prin puterea voinței ci prin prezența lui Isus în viața sa. Acum creștinul caută să trăiască în neprihănire și să păzească Poruncile lui Dumnezeu, nu prin eforturi proprii laborioase ci venind tot mai mult sub controlul Duhului Sfînt. Ascultarea creștină nu vine prin conformarea exterioară la Legea lui Dumnezeu ci prin realitatea prezenței Duhului Sfînt.

Prin credința în Isus, Duhul Sfînt arată locul ce I Se cuvine de drept. El este puterea conducătoare, luminînd mintea în cunoașterea lui Isus, reînnoind voința și inima, dînd putere vieții pentru a fi în deplină armonie cu Dumnezeu.

Privim cu adîncă îngrijorare pe cei care cred că oamenii pot fi mintuiți altfel decît prin Isus Hristos, care doresc să stea în fața tribunalului lui Dumnezeu prin neprihănirea lor. Minciuna lui Satana: „veți fi ca Dumnezeu”, pătrunde și acum în mințile oamenilor.

Cînd Hristos a venit pe pămînt să poarte păcatele oamenilor și să aducă cu Sine darul neprihănirii care este puterea lui Dumnezeu pentru mintuire, știa că un singur păcat, sesizat și judecat în prezența lui Dumnezeu, era mai mult decît putea să poarte un suflet. Acel păcat nemărturisit și neiertat trebuia să împingă în adîncimile disperării și nopții veșnice.

Cînd Isus a venit pe pămînt a privit din toate unghiurile nelegiuirile oamenilor împotriva lui Dumnezeu. El știa că omul fără un Mintuitor trebuie să suporte pedeapsa morții veșnice. Isus a venit să poarte păcatele oamenilor și să îndepărteze pedeapsa cu moartea. Păcatele lumii nu au putut fi ascunse de Isus. Toate forțele răului au conspirat pentru a distruge lucrarea și persoana Sa. Forțe în locuri înalte s-au unit pentru a face o viață de neprihănire imposibilă. Aceasta a fost criza în destinul lumii.

Toate direcțiile istoriei umane s-au întîlnit la cruce. Singur Isus a răscumpărat pe oameni. Dumnezeu are doar o voce din cer. Isus, Omul desăvîrșit, acoperă pe credincios cu haina neprihănirii Sale. Nici un adevăr Biblic nu este atît de înrădăcinat în inima lui Dumnezeu și în lumea noastră ca

acela că neprihănirea mintuitoare ne vine numai prin Isus. Creștinul trebuie să depindă permanent de neprihănirea singurului Om, acolo unde închinarea și adevărul se întilnesc, iar neprihănirea și pacea se sărută prin actul suprem de răscumpărare a lui Dumnezeu.

** În această carte termenul „lege” trebuie identificat cu Legea Morală a celor Zece Porunci. Acest aspect specific este distinct de folosirea generică a cuvîntului ebraic „tora”. În contrast cu Decalogul, termenul „tora” este mai flexibil fie cu privire la Pentateuc fie cu privire la îndemmurile ori învățăturile din Noul Testament, primite de la Dumnezeu. În cartea de față termenul „lege” are înțelesul atribuit de Pavel în Romani și Galateni. Cînd Pavel spune „prin Lege vine cunoștința deplină a păcatului” (Rom. 3,20); „păcatul” nu l-am cunoscut decît prin Lege”. (cap. 7,7); „dragostea este împlinirea Legii” (cap. 13,10), vorbește despre Decalog.*

In românește de
G. Popa

Pastorul și „vîrsta a treia”

(urmăre din pag. a 8-a)

gurătate zilele și orele cînd tu erai ocupat în treburile bisericii. Acum ai timp să reimprowpătezi unirea în Isus Hristos. Dovedește-le afecțiune, delicatețe și grijă deosebită; arată-le iubirea ta profundă pentru ei și înțelege problemele pe măsura anilor fiecăruia. Fă pentru ei lucrurile pe care nu le-ai putut face în trecut. Invită pe toți membrii familiei la ocazii speciale: petrece împreună cu ei, oferă-le cuvinte de nădejde și încredere în Dumnezeu și în făgăduințele Sale. Iar cu soția ta, care adesea te-a așteptat pînă la orele tirzii din noaptea, care ți-a purtat de grijă și era continuu îngrijorată, în veșnică tensiune și te purta pe brațele rugăciunii ei, rămii cît mai mult cu ea. Vizitați împreună familii nevoiașe sau împovărate, răspundeți la invitațiile restante, vizitați împreună parcurile orașului, galerii de artă și muzee. Dacă bugetul vă permite călătoriți din cînd în cînd. Capitala și celelalte orașe ale țării, frumusețile munților vă așteaptă să vă ofere din farmecul comorilor lor.

Pensionează-te dacă trebuie să faci lucrul acesta, dar prinde-te de viață și trăiește-o din plin în credință, în speranța fericitei nădejdi, la înălțimea chemării unui slujitor la apusul vieții, și Dumnezeu îți va binecuvînta și ultima parte a drumului început.

Pastor
C. Alexe

Dumnezeu-Tatăl

„Căci ce zice Scriptura?
„Avraam a crezut pe Dumnezeu,
și aceasta i s-a socotit
ca neprihănire.“ Rom. 4,3

Mulțumim bunului nostru Tată ceresc că tot ceea ce Sfânta Scriptură nu poate în mod suficient explica, cu privire la Dumnezeu, totuși poate fi crezut. De fapt, nici n-am putea pricepe pe deplin cu mintea noastră mărginită pe Cel Nemărginit, decât prin credință. Dacă am avea de-a face cu un obiect, atunci calea intelectuală de cunoaștere ar fi ușoară. Dumnezeu Se sustrage de la o cunoaștere științifică și vrea să fie acceptat prin credință, pentru că numai credința îl provoacă pe om în întregime să-L cunoască pe calea unei experiențe cu El. Credința este dinamică și face apel să fie experimentată. Intellectul nu pune în mișcare decât o parte din om. Lumea lui în general este liniștită, unde toate sînt în ordine, și în cazul că apar greșeli, nereguli, pot fi reparate printr-o opțiune științifică. Dar în existența omului nu toate lucrurile stau astfel. Există păcat, durere, suferință și moarte. Dar există și o ispășire, o mîntuire, o răscumpărare. Iubirea lui Dumnezeu nu poate fi calculată sau aflată prin înțelepciune, ea nu poate fi decât revelată și experimentată. Revelația biblică, a Vechiului și Noului Testament, vorbește despre relațiile pline de iubire ale lui Dumnezeu cu oamenii și ale acestora cu Dumnezeu. Ea nu conține propriu-zis o învățătură despre Dumnezeu, ci despre felul cum Dumnezeu ca un părinte Se pleacă spre om, spre acela pe care El l-a creat.

Descoperirea personalității lui Dumnezeu ca Tată s-a putut face numai prin Isus Hristos, culmea revelației divine, care, ca „taină a intrupării”, străpunge transcendența Dumnezeirii, curmind tăcerea (aceasta deosebindu-L de ceilalți dumnezei omenști: (Ps. 50.1,2; 115.3-5; 1 Cor. 12,2) și vorbind omenirii prin: Israel (Ps. 76,1), prin profeți și prin Fiul Său. (Rom. 1,1.2. Evr. 1,1.2). Deși natura lui Dumnezeu rămîne o taină, totuși acolo unde Se descoperă (Deut. 29,30) apare lumina. De aceea învățăturile care nu au un „așa zice Domnul” în domeniul religiei sînt de prisos și inutile.

Trinitatea

Prin învățătura biblică despre Sfânta Treime, ajungem să cunoaștem că Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt apar ca persoane independente. Deși apare în trei persoane, pe de altă parte unitatea lui Dumnezeu este tot așa de clar declarată, cele trei persoane ale Dumnezeirii avînd în unicul Dumnezeu o singură ființă, o singură voință și aceleași lucrări.

Să reținem cîteva lucruri:

a) Concepțiile noastre logice nu găsesc nici o aplicare cu privire la Dumnezeu, El este cu totul altceva, depășind puterea noastră de înțelegere (transcendența lui Dumnezeu). Aceasta nu a fost descoperită omului.

b) Noi trebuie să ne închinăm mai bine în fața tainelor lui Dumnezeu, acceptîndu-le prin credință, decât să căutăm să le cercetăm.

c) Fiecare persoană a Dumnezeirii este în sine un Dumnezeu, inseparabil legată de cealaltă.

d) Putem înțelege mult mai bine pe Dumnezeu ca Tată, prin descoperirea făcută de persoana Domnului Isus Hristos ca Fiul lui Dumnezeu.

Menționarea lui Dumnezeu ca Tată, de către Fiul Său Isus Hristos, a produs o întreagă revoluție printre teologii iudei, care prin prisma înțelegerii lor rigide nu acceptau decât un singur Dumnezeu, neadmițînd nici o altă formă. Dar, prin venirea lui Mesia cel făgăduit, ei puteau să înțeleagă mai clar ceea ce în Vechiul Testament fusese o descoperire mai voalată. Spre exemplificare se poate menționa:

a) Elohim — Dumnezeu menționat în Geneza 1,1 — este la forma plural.

b) În Geneza 1,26 — la crearea omului — „Apoi Dumnezeu a zis: „Să facem om după chipul nostru, după asemănarea Noastră”: — întîlnim tot pluralul.

c) Proorocul Isaia amintește în două rînduri despre Fiul lui Dumnezeu: „Căci un Copil ni S-a născut, un Fiu ni S-a dat...” (cap. 9,6), „De aceea Domnul însuși vă va da un semn: Iată, fecioara va rămîne însărcinată, va naște un fiu, și-i va pune numele Emanuel (Dumnezeu este cu noi)”. Cap. 7,14.

d) „Știu”, i-a zis femeia, „că are să vină Mesia, (căruia I se zice Hristos); cînd va veni El, are să ne spună toate lucrurile”. Ioan

4,25. Printre lucrurile care aveau să fie prezentate de Domnul Hristos, era și descoperirea persoanei Tatălui, căruia „închinătorii adevărați” se vor închina Lui în „duh și adevăr”; fiindcă astfel de închinători dorește și Tatăl”. Ioan 4,23.

Înțelepciune și revelație

Orice cunoștință de natură creștină despre Dumnezeu Tatăl se bazează pe autorevelația lui Dumnezeu prin intermediul Sf. Scripturi. În mod natural aceasta creează o tensiune între înțelepciune și revelație.

Ce răspuns ne oferă Scriptura la întrebarea: în ce relații se află una față de alta?

1. Înțelepciunea nu este de ignoranță, căci ea este un dar al Creatorului. (Daniel 2,21; 2 Tim. 2,7).

2. Înțelepciunea, fiind un dar divin, trebuie prețuită. (Prov. 16, 16).

3. Înțelepciunea omenească are limitele ei; ea nu poate, nu este în stare să ne facă cunoscut pe Dumnezeu. (Is. 45,16; 1 Tim. 6,16; 1 Cor. 2,14).

4. Cheia pentru adevărata cunoaștere a lui Dumnezeu ca Tată este Isus, în care se cuprinde toată înțelepciunea. (Col. 2,3; 1 Cor. 1,30).

5. Rezultă o supunere necondiționată a înțelepciunii față de revelație. Putem cunoaște despre Dumnezeu numai ceea ce El vrea să ne descopere și cît noi putem pricepe. Aceasta face, de fapt, pe Dumnezeu să fie Dumnezeu.

Să căutăm deci să cunoaștem pe Dumnezeu în revelația Sfintelor Scripturi, în călăuzirea Fiului Său, Isus Hristos.

„Unul din relele cele mai mari, care se furîșează față de interesul pentru cunoaștere și cercetare, este înclinația de a înălța înțelepciunea omenească peste valoarea ei reală și sfera ei de acțiune. Mulți încearcă să judece pe Dumnezeu și lucrările Sale prin prisma cunoștințelor lor nedesăvîrșite, ajungînd să holțarască natura, însușirile și calitățile lui Dumnezeu, dedîndu-se la teorii speculative despre Cel Infinit. Aceia care se lansează în astfel de strădanii calcă pe un teren interzis. Cercetările lor nu vor da rezultate folositoare ci primejdii sufletului”. (D.V. 32).

Cunoașterea naturală a lui Dumnezeu

Credința în Dumnezeu este inerentă omului. Ea face parte din constituția noastră naturală. Ea este un element caracteristic al naturii umane, intuind existența și prezența Sa.

În Rom. 1,20, apostolul Pavel vorbește despre mărturia lui Dumnezeu cu privire la Sine Insuși. Personalitatea lui Dumnezeu este o descoperire numai a Sfințelor Scripturi. Dar trebuie reținut că această cunoaștere este numai în parte. Chiar dacă El este ființa care prin excelență gindește, voiește, iubește, vorbește, Dumnezeu rămâne în primul rând Cel de necuprins, de nepătruns, de nevăzut, (Ps. 92,6; Iov 42,3; Rom. 11,33,34).

Dumnezeu în creațiune

Departate de a prezenta spectacolul unui haos, istoria lumii ne descoperă un Cosmos, un Univers cu o ordine desăvârșită, ca un „templu maiestros” în care mina invizibilă a lui Dumnezeu este la lucru, și care ridică gloria Sa pe sfîncă omenirii. Natura este opera unui Legiuitor pentru că „după legile Tale stă în picioare totul astăzi, căci toate lucrurile îți sint supuse”. (Ps. 119,91). Ea urmărește un scop (teologic), Tatăl este sursa primară de unde pornesc toate lucrurile. El este, de asemenea, ultima menire a toată ființa creată. El este Atot suprem „totuși pentru noi nu este decît un singur Dumnezeu; Tatăl, de la care vin toate lucrurile și pentru care trăim și noi, și un singur Domn: Isus Hristos, prin care sint toate lucrurile și prin El și noi”. (1 Cor.

8,6). El este Autorul suprem, acționînd prin intermediul Fiului Său, „prin care a făcut și veacurile”. Evr. 1,2 u.p.

Providența lui Dumnezeu

Istoria nu este rodul intimplării. Dumnezeu prezidează mersul evenimentelor. El a fixat mai dinainte cadrul în care omenirea trebuie să se realizeze. (Deut. 32,8). Lăsînd oamenilor o latitudine oarecare, Dumnezeu și-a rezervat ultimul cuvînt în cursul evenimentelor, istoria dovedind că El dirijează totul. Putem afirma că istoria este plină de Dumnezeu ca și natura. Daniel 2,21.

Spiritualitatea lui Dumnezeu

„Dumnezeu este Duh; și cine se închină Lui, trebuie să I se închine în duh și adevăr”. Ioan 4, 24.

Domnul Hristos nu a căutat să explice substanța divină. În fond noi nu știm nimic despre esența materiei sau a spiritului. Se comentează despre existența a două entități distincte (materie și spirit), aceasta după dualismul curent, sau poate chiar despre o substanță unică (monism). Un singur lucru este cert, esența lui Dumnezeu ne este ascunsă.

În Cuvîntul revelat al Sfințelor Scripturi, atît Domnul Hristos cit și apostolii nu exclud corporalitatea lui Dumnezeu. Din punct de vedere ebraic, nu poate fi nici o existență conștientă independentă de fizic.

„Am văzut un tron și pe el ședea Tatăl și Fiul. Am privit chipul lui Isus și am admirat persoana Lui plăcută. Persoana Tatălui nu

am putut să o văd, deoarece Îl acoperea un nor de lumină strălucitoare. Am întrebât pe Isus dacă Tatăl are o formă ca a Lui. El mi-a spus că are, dar că eu nu o puteam privi, deoarece, a zis El: „Dacă ar fi să privești odată slava persoanei Lui ai înceta de a mai trăi”. (E.V. 54).

„Teoria că Dumnezeu este o esență care împinzește întreaga natură este primită de mulți dintre cei care pretind a crede Scripturile; dar oricît de frumos îmbrăcată, teoria aceasta este una din cele mai primejdioase înșelăciuni. Ea reprezintă greșit pe Dumnezeu și este o dezonoare pentru slava și mărirea Lui”. (M.M. 428).

Deși într-o mare măsură Dumnezeu pe care noi Îl adorăm rămîne pentru noi un necunoscut, totuși: „Fiindecă ce se poate cunoaște despre Dumnezeu, le este descoperit în ei, căci le-a fost arătat de Dumnezeu. În adevăr, însușirile nevăzute ale Lui, puterea Lui veșnică și dumnezeirea Lui, se văd lămurit, de la facerea lumii, cînd te uiți cu băgare de seamă la ele în lucrurile făcute de El”. Rom. 1,19,20.

„Dar Tu ești un Dumnezeu care Te ascunzi, Tu, Dumnezeu lui Israel, Mintuitorule!” Is. 45,15.

„Singurul care are nemurirea, care locuiește într-o lumină, de care nu poți să te apropii, pe care nici un om nu L-a văzut, nici nu-L poate vedea, și care are cîntea și puterea veșnică! Amin”. (1 Tim. 6,16).

Atributele lui Dumnezeu

Eternitatea. Dumnezeu este veșnic, „singurul care are nemurirea” (1 Tim. 6,16). El domină timpul ca o linie infinită.

Imensitatea. „Poate cineva să stea într-un loc ascuns fără să-l văd Eu? zice Domnul. Nu umplu Eu cerurile și pămîntul? zice Domnul”. (Ier. 23,24). Dumnezeu depășește cadrul obișnuit al spațiului. Grandoarea Lui nu se poate cuprinde.

Imuabilitatea. „Căci Eu sînt Domnul, Eu nu mă schimb; de aceea, voi, copii ai lui Iacov, n-ați fost nimicii”. (Mal. 3,6). În contrast cu fluctuațiile omului, care se schimbă cînd în bine cînd în rău, Dumnezeu este același. „Isus Hristos este același ieri și azi și în veci!” (Evr. 13,8).

Atotprezența. (Ps. 139,1-13). Statornicia și mărirea lui Dumnezeu reclamă atotprezența Lui chiar și în amănuntele cotidiene ale omului cu care este confruntat.

Atotputernicia. „Domnul face tot ce vrea în ceruri și pe pămînt, în mări și în toate adîncurile”. Ps. 135,6. Atotputernicia lui Dumnezeu nu cunoaște limite. În mod strict spiritual se poate spune că Dumnezeu nu forțează voința omului, nu că n-ar avea putere să o facă, dar El respectă libertatea de alegere, personalitatea cu care a fost creat.

Realizări ♦ Realizări ♦ Realizări ♦ Realizări ♦ Realizări

Microhidrocentrale

Specialiștii de la „Electromotor” din Timișoara au realizat un nou tip de microhidroagregat destinat producerii curentului electric pentru gospodăriile izolate. Amplasate în apropierea unor cursuri mici de apă, aceste microhidroagregate, de dimensiuni reduse și ușor de montat pentru a funcționa la puterea proiectată, (2,5 kVA) au nevoie de un debit de 0,15 m.c. apă pe secundă și o cădere de aproximativ 5 metri.

Elemente de fațadă

Specialiștii de la Întreprinderea de materiale de construcții din Brașov, au realizat proiectele, țesările și tehnologia pentru producerea unor elemente de fațadă ornamentale din prefabricate. Primele produse de acest fel au și fost executate din marmură și vor fi, în curînd, expediate la hidrocentrala de la Porțile de Fier.

Spray

Un colectiv de cercetători de la Institutul medico-farmaceutic din Tg. Mureș, a stabilit rețeta și tehnologia de fabricație pentru un spray deodorizant obținut din frunze de alun. Prin colaborarea între cercetători, producătorii de uzilaje și reprezentanții comerțului, s-a stabilit un program pentru obținerea de extracte dintr-un mare număr de plante, iar la întreprinderea „Prod-

complex” a fost realizată o stație pilot pentru valorificarea plantelor.

Robot electric

Un colectiv de cadre didactice și studenți ai Facultății de Electrotehnică a Universității „Craiova a construit un robot cu acționare electrică. Instalația de comandă dispune de o memorie internă depozitară a instrucțiunilor pentru executarea unui program complex de operații. În viitor se urmărește dezvoltarea limbajului de comandă și proiectarea de roboți cu grade superioare.

Recuperare

La întreprinderea de fier Vlăbița din Județul Harghita, a fost realizat un procedeu tehnologic pentru recuperarea pulberilor de fier din praful de mineu. Noua soluție constă în instalarea unor captatoare pe fluxul tehnologic din aglomerator, cu ajutorul cărora se vor capta și recupera anual aproximativ 850 tone mineu de fier.

Electro-acupunctură

La Liceul industrial nr. 1 din Bacău s-a realizat un aparat de electroacupunctură prevăzut cu detector de puncte trigger. Testat în secția de specialitate a Spitalului județean, acesta a dat rezultate bune atît în operațiile de investigare cit și la tratarea unor afecțiuni. Tot aici s-a realizat și un aparat pentru electroanestezia locale.

Redacția

(din presa zilnică)

Atotștiința. „Domnul privește din înălțimea cerurilor, și vede pe toți fiii oamenilor. Din locașul locuinței Lui El privește pe toți locuitorii pământului. El le întocmește inima la toți, și ia aminte la toate faptele lor”. (Ps. 33,13-15). Dumnezeu cunoaște nu numai gândurile oamenilor dar și motivele faptelor lor. Nici o faptură nu este ascunsă de El, ci totul este gol și descoperit înaintea ochilor Aceluia, cu care avem a face”. (Evr. 4,13).

Atribute personale și părintești

Dumnezeu este „înțelepciune, neprihănire, sfințire și răscumpărare” (1 Cor. 1,30) dar pe lângă aceste atribute care sînt afirmarea caracterului absolut al personalității Sale, „Dumnezeu este iubire” (Ioan 4,16). Noi recunoaștem că iubirea divină, dovedită printr-un fapt și anume Isus Hristos și Acesta răstignit, este o iubire absolută, eternă, universală ca și persoana lui Dumnezeu. Iubirea este primul motiv și ultimul sfîrșit al cauzalității divine, urmărind un scop bine determinat în ceea ce privește salvarea neamului omenesc.

Calitatea de Tată

Calitatea lui Dumnezeu ca părinte a fost vag prezentată în Vechiul Testament. Ei nu vedeau în Dumnezeu decît un Stăpîn atotputernic. Paternitatea lui Dumnezeu a fost afirmată și clar ilustrată de Domnul Hristos. Mulțumită Lui — Tatăl nostru — această titulatură a intrat definitiv în patrimoniul omenirii. Numele de Tată pe care ni l-a recomandat să-L folosim, nu este numai un simbol, ci expresia adevărată a unei realități morale. Dumnezeu este Tatăl nostru mai ales prin legătura personală care implică o prezență părintească și o filiație morală. În această privință să permitem să ne apropiem de iubirea lui Dumnezeu, emoționantele cuvinte ale Spiritului Profetic:

„Isus ne învață să numim pe Tatăl Său, Tatăl nostru. Lui nu-I este rușine să ne numească frați. Așa de voioasă, așa de dornică este inima Mintuitorului să ne spună bun venit, ca membri ai familiei lui Dumnezeu, încît în primele cuvinte, pe care trebuie să le folosim cînd ne apropiem de Domnul, El pune asigurarea rudeniei noastre divine: „Tatăl nostru”.

Aici se dezvoltă acel minunat adevăr, plin de încurajare și mîngiere, că Dumnezeu ne iubește ca pe Fiul Său. Aceasta și spunea Domnul Isus în rugăciunea Sa din urmă pentru ucenicii Săi: „Tu i-ai iubit cum M-ai iubit pe Mine”. Ioan 17,23.

„Dînd lui Dumnezeu numele de Tatăl nostru, recunoaștem pe toți copiii Săi ca fiind frați ai noștri. Sîntem toți o parte din marea țesătură a omenirii, toți sîntem membri ai unei singure familii. În rugăciunile noastre, trebuie să cuprindem pe toți semenii noștri, ca și pe noi înșine. Acela care caută

o binecuvîntare numai pentru sine, nu se roagă cum trebuie.

Dumnezeu nemărginit, zicea Isus, îți dă privilegiul de a te apropia de El, numîndu-L Tată. Trebuie să înțelegem tot ce cuprinde acesta în sine.

Dacă dai lui Dumnezeu numele de Tată al tău, te recunoști ca fiind copilul Său, spre a fi condus de înțelepciunea Sa și a fi ascultător în toate lucrurile, știînd că iubirea Sa nu se schimbă. Orînduirile Sale le vei primi ca normă de conducere în viața ta. Ca fiu al lui Dumnezeu vei socoti onoarea, caracterul, familia și lucrarea Sa, ca fiind de cea mai mare însemnătate pentru tine. Va fi o mare bucurie pentru tine de a recunoaște și cinsti legătura ta cu Tatăl tău și cu fiecare membru al familiei Sale”. (C.M.F. 106).

Dumnezeu în raporturile Sale cu Universul

1. Trandenta divină. În opoziție cu panteismul, care identifică pe Dumnezeu cu natura, Scriptura prezintă pe Dumnezeu nu numai în calitate de Creator al Universului, ci deosebit de natură, distinct și superior ei.

2. Imanența divină. În opoziție cu deismul filozofic, care admite personalitatea lui Dumnezeu dar care ridică între El și opera Sa o barieră nedefinită, teismul creștin proclamă imanența lui Dumnezeu, prezența Sa în sinul naturii, acționînd asupra ei nedeterminat de o cauză din afară ei prin Sine.

Dumnezeu în lucrarea mîntuirii

„Nimeni nu poate veni la Mine, dacă nu-L atrage Tatăl, care M-a trimis”. (Ioan 6,44). Dumnezeu Tatăl a avut inițiativa și în opera mîntuirii neamului omenesc. „Fiindcă atît de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu,

pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică”. Ioan 3,16. Mintuirea lumii nu a fost o întreprindere a Domnului Hristos, Dumnezeu este autorul acestei inițiative. Apostolii, înălțînd pe Hristos mai presus de toată creațiunea, niciodată nu uită să evidențieze partea care revine lui Dumnezeu Tatăl în lucrarea mîntuirii. Efes. 1,3-6.

Dumnezeu în lucrarea restatornicirii tuturor lucrurilor

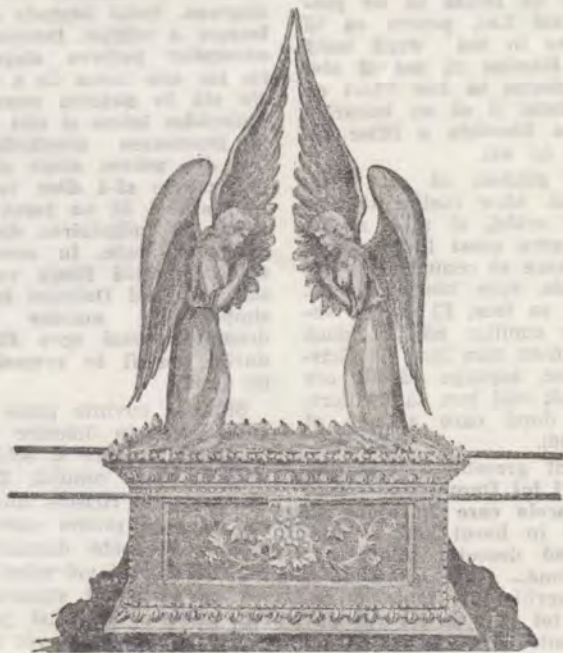
„Dumnezeu, în adevăr, a pus totul sub picioarele Lui. Dar cînd zice că totul I-a fost supus, se înțelege că afară de Cel ce I-a supus totul.

Și cînd toate lucrurile îi vor fi supuse, atunci chiar și Fiul Se va supune Celui ce I-a supus toate lucrurile, pentru ca Dumnezeu să fie totul în toți”. 1 Cor. 15,27.28.

Dumnezeu Se află în inițiativa lucrărilor finale: judecata lumii, restatornicirea tuturor lucrurilor, restaurarea finală prin care El va readuce ordinea în Universul tulburat de păcat. Atunci din nou Universul se va găsi în legături normale cu Creatorul său. El va fi totul în toți.

Acela spre care Domnul Isus ne-a îndemnat să privim ca fiind „Tatăl nostru”, ne recunoaște înaintea lumii, înaintea îngerilor și a altor lumi, ca fiind copii ai Lui. Roagă-te ca să nu aduci nici o dezonoare frumosului Nume pe care-L porți. Roagă-te ca și profesorul Ieremia: „Și totuși, Tu ești în mijlocul nostru Doamne, și Numele Tău este chemat peste noi. De aceea nu ne părăsi!” Ier. 14, 9. „Mintuirea este a Dumnezeului nostru și a Mielului!” Apoc. 7,10.

Pastor
Constantinescu Alexandru
Consilier Uniune



Îndreptățirea prin Credință

În cartea „Calea către Hristos” de E. G. White (II)

3. De sub puterea Satanei la Dumnezeu

Dar partea celui chemat ca „slujitor și mărtor” nu se încheie aici. Dacă a fost părtaș și a dat ajutor la nașterea unui nou fiu al Împărăției, lucrarea continuă. Creștinul de curind născut nu poate fi cruțat. „Puterea Satanei” se năpustește asupra lui pe ațtea căi noi, neștiute până acum: prin amintirea trecutului, prin obiceiuri care leagă ca și cătușele, prin acea înrobitoare plăcere de păcat.

„Lupta împotriva eului personal este cea mai mare și cea mai grea luptă din câte s-au dus vreodată. Supunerea eului și renunțarea noastră totală pentru Dumnezeu cere o mare luptă; dar mai înainte de a fi schimbați, înnoșiți în sfințenie, noi trebuie să ne supunem lui Dumnezeu”. (p. 43.44).

Călăuzirea cuiva în experiența care trebuie să fie izvorul de consacrare și putere pentru tot restul vieții creștine, și anume **predarea**, cere din partea predicatorului cea mai atentă grijă și iubire răbdătoare. Sînt multe primejdii care uneori sting viața de curind înviorată în Hristos, sau fac ca ea să fie îndreptată pe căi greșite, poate cu neputință de îndreptat vreodată. Iată câteva, în cuprinsul cărții: „Conducerea lui Dumnezeu nu se bazează, așa cum ar vrea Satana să se înțeleagă, pe o supunere oarbă, pe un control lipsit de rațiune. ...O supunere forțată va fi o piedică în calea unei adevărate dezvoltări a minții și a caracterului... El ne invită să ne predăm cu totul Lui, pentru ca să poată lucra în noi după toată voința Sa. Rămîne ca noi să alegem dacă dorim să fim liberi de robia păcatului și să ne bucurăm de glorioasa libertate a fiilor lui Dumnezeu”. (p. 44).

„Oamenii gîndesc că este greu să dai totul. Mi-e rușine să aud vorbindu-se astfel, și mi-e rușine să scriu despre acest lucru. Domnul nu ne cere să renunțăm la tot ceea ce este spre binele nostru. În tot ceea ce face, El are în vedere binele copiilor Săi. O, dacă toți cei ce n-au ales încă pe Hristos ar putea înțelege că El are ceva cu mult mai bun să le ofere, decît cele după care aleargă ei înșiși”. (p. 46).

„Două sînt greșelile împotriva cărora copiii lui Dumnezeu — mai cu seamă aceia care au ajuns să se încreadă în harul Său — trebuie în mod deosebit să se păzească. Prima... este aceea de a privi la propriile tale fapte, încrezîndu-te în tot ceea ce ele vor putea face, pentru a ne aduce în ar-

monie cu Dumnezeu. Acela care încearcă să devină sfînt prin propriile sale fapte de ținare a Legii, încearcă o imposibilitate. Tot ceea ce poate face omul fără Dumnezeu este minjit de egoism și păcat. Numai harul Domnului Hristos, prin credință, este acela care ne poate face sfinți. În opoziție cu aceasta, dar nu mai puțin primejdioasă este greșeala de a considera că credința în Hristos ar scuti pe oameni de păzirea Legii lui Dumnezeu; și că, deoarece noi devenim părtași ai harului lui Hristos numai prin credință, faptele noastre nu au nimic de a face cu mintuirea noastră. Dar, în loc de a elibera pe om de ascultarea de Legea lui Dumnezeu, credința și numai credința este aceea care ne face părtași harului lui Hristos, ne face în stare să-I dăm ascultare”. (p. 60.61).

Deci dezvoltarea celui făcut părtaș la harul mîntuitor trebuie ferită atît de încumetarea zadarnică și descurajatoare de a păstra mintuirea prin faptele proprii, cit și de doctrina ireponsabilă care lasă pe oameni în păcatele lor pretinzînd desființarea Legii divine. Trebuie învățată calea supunerii bucuroase și a dependenței continue de puterea cerească. Răspunsul la întrebarea pusă de mulți: „Cum să mă predau pe mine însumi lui Dumnezeu?”, este simplu și practic: „Ceea ce trebuie să înțelegi este adevărata putere a voinței. Aceasta este puterea care guvernează natura omului, puterea ce ia hotărîri sau care face alegerea. Totul depinde de dreapta lucrare a voinței. Dumnezeu a dat oamenilor puterea alegerii; datoria lor este aceea de a o exercita. Nu stă în puterea noastră să ne schimbăm inima și nici să predăm lui Dumnezeu simțămintele noastre, dar putem alege să-I slujim. Noi putem să-I dăm voința noastră; atunci El va lucra în noi și voința și înfăptuirea după buna Sa găsire cu cale. În acest fel, întreaga noastră ființă va fi adusă sub controlul Duhului lui Hristos; simțămintele noastre vor fi îndreptate numai spre El, iar gîndurile vor fi în armonie cu El”. (p. 47.48).

Și apoi, cuvinte pline de curaj: „Prin dreapta folosire a voinței, se poate produce o schimbare totală în viața omului. Dacă supui voința ta lui Hristos, atunci te aliezi cu acea putere care este mai presus de toate domniile și stăpînirile. Atunci vei primi putere de sus ca să rămîi statornic și astfel, printr-o continuă predare de sine lui Dumnezeu, vei fi făcut în

stare să trăiești viața cea nouă, viața de credință”. (p. 48).

Aceasta este lucrarea care zilnic trebuie rennoită, și nimic nu poate birui pe cel care rămîne în Hristos. El trebuie să fie învățat să se roage în spiritul rugăciunii de la p. 52: „Eu sînt al lui Hristos; m-am consacrat în totul Lui”. Amăgirile lui Satana își vor pierde puterea „deși în jurul nostru s-ar putea să fie o atmosferă infectată, coruptă” (p. 100), căci sîntem legați de Mîntuitorul „prin legături de iubire ce nu vor putea fi rupte niciodată”. (p. 72).

Astfel se împlinesc mișcătoarele cuvinte din 1 Petru 2,25: „Căci erați ca niște oi rătăcite. Dar acum v-ați întors la Păstorul și Episcopul sufletelor voastre”.

4. „Să primească, prin credința în Mine, iertarea de păcate”.

Păcătosul primește prima mare binecuvîntare a experienței sale creștine: iertarea de păcate. Nu fără rost aceasta este așezată aici, căci citim clar: „Pocăința precede iertarea păcatelor; căci numai inima zdrobită și smerită va simți nevoia unui Mîntuitor” (p. 24).

Dar acum, ce fericită asigurare: „Noi putem veni la El cu toată slăbiciunea noastră cu toată nesocotința și păcătoșenia noastră, căzînd în pocăința la picioarele Sale. Este meritul slavei Sale acela că ne-a cuprins în brațele iubirii Sale, ne-a legat rînilor și ne-a curățit de orice întinăciune”. (p. 53). Păcătosul trebuie condus să cîștige o asigurare personală temelnică a aplicării în dreptul său a meritelor jertfei Domnului Hristos. În vederea acestui lucru, este de datoria noastră să conducem pe păcătos la îndeplinirea cerinței divine: „Condițiile pentru obținerea milei și iertării lui Dumnezeu sînt simple, drepte și raționale” (p. 37), așa citim la începutul capitolului intitulat „Mărturisirea păcatelor”.

În acest capitol se găsesc principii sănătoase, drepte, care să conducă la împlinirea acestei condiții hotărîtoare, și anume mărturisirea păcatelor. Ele trebuie explicate lămurit celui ce solicită iertarea divină, și sînt foarte potrivite pentru noi chiar și în lucrările noastre din comitete sau comunități. Iată-le:

„Mărturișiți-vă păcatele lui Dumnezeu, singurul care le poate ierta și mărturișiți-vă greșelile unui altora. Dacă ai jignit, ai făcut vreun rău prietenului sau aproapelui tău, trebuie să-ți recunoști greșeala, iar datoria lui este să te ierte. Apoi trebuie să ceri iertare de la Dumnezeu, pentru că fratele pe care l-ai rănit este proprietatea lui Dumnezeu și rînduindu-l, ai păcătuit împotriva Creatorului și Răscumpărătorului său”. (p. 37).

„Cu privire la această problemă ne sînt date instrucțiuni clare. Mărturisirea păcatelor, fie ea publică sau particulară, ar trebui să fie o exprimare liberă și din toată inima. Ea nu trebuie să fie

impusă păcatosului. Ea nu trebuie făcută într-un mod ușuratic sau numai de pe buze, și nici să nu fie obținută cu sila de la aceia care n-au ajuns să-și dea seama de caracterul josnic al păcatului. Mărturisirea, însă, care este o revărsare a lăuntrului ființei noastre, găsește calea către Dumnezeu, spre mila Lui nemăsurată". (p. 38).

„Adevărata mărturisire are totdeauna un caracter deosebit, și recunoaște păcatul pe nume. Păcatele pot fi de o așa natură încât trebuie mărturisite numai lui Dumnezeu; pot fi și din cele care trebuie să fie mărturisite celor cărora le-am adus vătămare, sau pot avea un caracter public, și deci vor trebui mărturisite public. Dar, oricum va fi mărturisirea, ea trebuie să fie categorică, bine definită și la subiect, recunoscând pe nume păcatele de care cel greșit s-a făcut vinovat". (p. 39).

„Mărturisirea păcatelor nu va fi primită de Dumnezeu, dacă nu este însoțită de o pocăință sinceră și de o reformă. Trebuie să se vadă o schimbare categorică în viață". (p. 39).

Și acum, lui Dumnezeu nu-i trebuie mult timp ca să acorde iertarea. Totul este pregătit, „cazul este adus apoi în fața singurului și adevăratului Mijlocitor, Marele nostru Preot, care în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi; dar fără păcat; și care are mila de slăbiciunile noastre și poate să ne curățească de orice întinăciune". Evr. 4,15. (p. 37,38). „Este privilegiul tuturor aceluia care împlinesc condițiile să știe că iertarea se acordă în dar, liber, pentru fiecare păcat... Nimeni nu este așa de păcătos încât să nu găsească putere, curățire și neprihănire în Hristos, care a murit pentru el. El așteaptă să-l dezbrace de hainele păcate și minjite de păcat, și să-l îmbrace cu hainele neprihănitului... „Eu, îți șterg fărădelegile ca un nor, și păcatele ca o ceață". Is. 44,22. (p. 53).

În lucrarea noastră, adesea întâlnim persoane care cândva au pornit pe calea mântuirii, dar au fost iarăși înfrinți de păcat. Ce putem face pentru ei? „Unora ca aceștia le spun, nu dați înapoi cuprinși de disperare. Noi va trebui adesea să ne plecăm și să plîngem la picioarele Domnului Hristos din cauza scăderilor și greșelilor noastre, dar nu trebuie să ne descurajăm. Chiar dacă sîntem biruți de vrăjmașul, noi nu sîntem lepădați, nu sîntem uitați și respinși de Dumnezeu. Nu! Domnul Hristos este la dreapta lui Dumnezeu, mijlocind pentru noi. Ucenicul iubit, Ioan, spunea: „Copilașilor, vă scriu aceste lucruri ca să nu păcătuți. Dar dacă cineva a păcătuțit, avem la Tatăl un Mijlocitor, pe Isus Hristos cel neprihănit". 1 Ioan 2,1. Să nu uităm cuvintele Domnului Hristos: „Căci Tatăl

Însuși vă iubește". Ioan 16,27. El vrea să vă facă iarăși după chipul Său, și să vadă reflectându-se în voi curăția și sfințenia Lui. Și, dacă vă veți supune Lui, El care a început această lucrare bună în voi, o va duce mai departe pînă la ziua revenirii Domnului Hristos". (p. 64,65).

Dar cine sînt cei mai buni predicatori ai iertării nemărginite cuprinse în jertfa de pe Golgota? Fără îndoială că nu unul ca Simon cel mîndru, și nici Fariseul din parabolă. „Cui i s-a iertat puțin, iubește puțin". Cei mai convingători vestitori sînt cei cărora li s-a iertat mult, asemenea chiar lui Pavel: „Măcar că mai înainte eram un hulitor, un prigonitor și batjocoritor. Dar am căpătat îndurare!" (1 Tim. 1,13). Aceștia, da, nu vor putea ține înapoi buzulor închise mărturia lor, aceștia vor popula cerul ca păcătoși iertați și sfințiți prin har!

5. „Și moștenirea împreună cu cei sfințiți".

În aceste cuvinte se cuprind marile binecuvîntări ale vieții creștine, atît cele prezente, cît și cele viitoare. Predicatorul trebuie să facă pe noul său frate în Hristos să se bucure de acestea, să-și găsească deplină mulțumire spirituală — anticipație a bucuriilor veșnice. Care sînt aceste binecuvîntări prezente?

a) Părtașia cu Dumnezeu. În Domnul Hristos, tot Cerul ne-a fost dăruit. Cele trei Ființe divine, toți ingerii, întreg Universul privesc cu iubire asupra noastră. Mai mult, viața de credință ne face deja părtași la viața cerului. Acestea sînt binecuvîntări scumpe, care nu pot fi răpite de nimic. „O viață trăită în Hristos, este o viață de pace lăuntrică... Domnul Hristos spune: „Rămîneți în Mine". Aceste cuvinte ne transmit ideea de odihnă, de stabilitate, de încredere". (p. 71). Ceea ce Domnul Hristos a fost pentru ucenicii Săi El poate să fie și pentru noi: „După ce Domnul Hristos S-a înălțat la ceruri, simțămîntul prezenței Sale era în continuare cu urmașii Săi. Aceasta era o prezență personală, plină de iubire și lumină... El S-a înălțat la ceruri ca Fiul al omului. Ei știau că Domnul Hristos stătea înaintea tronului lui Dumnezeu, ca fiind încă Prietenul și Mintuitorul lor; știau că simpatiile Sale erau neschimbate; că El Se identifica încă cu suferințele neamului omenesc. El prezintă înaintea Tatălui meritele singelui Său prețios, arătînd spre rănile din minile și picioarele Sale în amintirea prețului pe care El l-a plătit pentru răscumpărării Săi. Ei știau că El S-a înălțat la ceruri ca să le pregătească locașuri și că El va veni din nou ca să-i ia în Sine". (p. 74).

Expresia cea mai deplină a părtașiei cu Dumnezeu este rugăciunea: „Rugăciunea este deslăsuirea inimii noastre lui Dumnezeu (ca unui prieten". (p. 93). Ce minune, ce taină! Aici ne aduce iubirea Sa!

b) Părtașia cu sfinții. Sîntem incluși în „nobiltatea cerului". Noi avem „privilegiul de a ne aduna laolaltă spre a ne întări și încuraja unul pe altul și a sluji lui Dumnezeu". Părtași la aceleași experiențe ale mîntuirii, noi ne vom „aduna unii cu alții", vorbind unul altuia despre iubirea lui Dumnezeu și despre prețioasele adevăruri ale mîntuirii „pentru ca inimile noastre să se întărească" (p. 103). Ar trebui să ne educăm, să ne privim unii pe alții cu mai mult respect, avînd încredere în lucrarea pe care Dumnezeu o conduce în viața fiecăruia. Predicatorul are datoria să integreze în căminul lui Dumnezeu pe fiecare nou venit, ca să se simtă nu străin, nu oaspete, ci om de-al casei, împreună părtaș la nădejde și la suferință.

În această școală vom învăța că „legăturile dintre Dumnezeu și fiecare suflet sînt așa de intime și profunde, ca și cînd nu ar mai fi un alt om pe pămînt de care El să Se îngrijească și pentru care El să fi dat pe Fiul Său mult iubit". (p. 101).

c) Bucuria slujirii. Desigur, urmașii lui Hristos nu sînt chemați la o așteptare inactivă a Împărăției viitoare. Ei trebuie să-o așeze în inimile oamenilor. Acesta este rostul Bisericii: „Biserica lui Hristos este instrumentul folosit de Dumnezeu pentru mîntuirea oamenilor. Misiunea ei este de a duce Evanghelia lumii. Și această îndatorire stă asupra tuturor creștinilor. Fiecare, în limitele darului său și a ocaziilor pe care le are, trebuie să aducă la îndeplinire însărcinarea Mintuitorului. Iubirea lui Hristos, descoperită nouă, ne face datori față de toți aceia care nu-L cunosc. Dumnezeu ne-a dat lumină nu numai pentru noi, ci pentru a o revărsa și asupra altora". (p. 81).

Biserica lui Dumnezeu este acel loc unic în care fiecare își poate găsi locul său cel mai potrivit pentru lucrare și dezvoltare. Aceasta este de asemenea datoria predicatorului, de a găsi pentru fiecare o lucrare necesară de făcut, de a transmite destoinicie și entuziasm în orice lucru bun. El dă slujitorilor partea lor de lucru, și partea lor de hrană. Prin harul lui Dumnezeu, și prin călăuzire atentă, ceea ce altădată era atît de neplăcut... împlinirea datoriei devine o desfătare iar sacrificiul o plăcere. Calea care înainte se părea învăluită în întuneric ajunge acum luminată de razele strălucitoare ale Soarelui Dreptății". (p. 59).

În slujire se dezvoltă caracterul. „Spiritul lucrării dezinteresate

pentru alții, dă caracterului profunzime, statornicie și o bunătate plină de iubire asemenea lui Hristos, care aduce celui ce are un asemenea caracter, pace și fericire... Aceia care au folosit în acest fel harul lui Hristos vor crește și vor deveni puternici spre a lucra pentru Dumnezeu. Ei vor dobîndi înțelegeri spirituale mai clare și o credință puternică, mereu crescîndă, cum și o mai mare putere în rugăciune. Duhul lui Dumnezeu, lucrînd asupra lor, trezește armonii sfînte în suflet, ca răspuns la atingerea divină... Singura cale pentru a crește în har este aceea de a face în mod dezinteresat lucrarea pe care ne-a încredințat-o Domnul Hristos". (p. 80.81).

d) Desăvîrșirea nădejzii. „Și la timpul cuvenit, porțile cerului vor fi deschise pentru a primi pe copiii lui Dumnezeu, iar de pe buzele Regelui măririi va răsună în urechile lor, asemenea unei melodii armonioase, binecuvîntarea: „Veniți...” Ei sînt fără vină înaintea înaltului tron alb al lui Dumnezeu, fiind părtași ai unității și privilegiilor îngerilor”. (p. 123.129).

„Prin credință am intrat în această stare de har în care sîntem: și ne și bucurăm în nădejdea slavei lui Dumnezeu”. (Rom. 5,2).

Incheli aici gîndurile legate de studiul cărții „Calea către Hristos”. Dar inima spune că de îndată trebuie să relau studierea acestei „mine” de adevăr prezent pentru slujitorii lui Dumnezeu. Pe de o parte sînt mai bine cîntec și binecuvîntările care însoțesc această misiune. Iată ce declarație umitoare: „Dumnezeu ar fi putut să încredințeze îngerilor din ceruri lucrarea de vestire a soliei Evangheliei și toată lucrarea slujirii din iubire. El ar fi putut să folosească alte mijloace pentru împlinirea planurilor Sale. Dar în marea Sa iubire El a ales să ne facă coniușători cu El, cu Domnul Hristos și cu îngerii, pentru ca să putem fi părtași binecuvîntării, bucuriei și înălțării spirituale care rezultă din această slujire neegoistă”. (p. 79.80).

Totodată însă înțeleg mai bine însemnătatea hotărîtoare a unei predicări curate și convingătoare a adevărurilor mîntuirii prin credința în Domnul Hristos — atît pentru a conduce la lumină pe cei ce caută mîntuirea, cît și pentru a păstra pe credincioșii întregii solii într-o trăire biruitoare a principiilor Evangheliei. Problema aceasta va sta în centrul luptei hotărîtoare dintre Domnul Hristos și Satana. Rog pe bunul Dumnezeu să dea predicării și slujirii mele destoinicie, și viziunea nepieritoare a biruinței finale.

Pastor
Ioan Stoiu

DIN VIAȚA BISERICII

O toamnă darnică, cu zile frumoase și călduroase, o toamnă ce avea să fie lungă și favorabilă stringerii îmbelșugatelor recolte ale anului, își face apariția. La începutul ei, în zilele de 1, 7 și 8 septembrie 1982, au avut loc obișnuitele noastre adunări cu pastorii și prezbiterii la cele patru centre: Timișoara, Cluj-Napoca, Bacău și București. Au fost prezenți toți pastorii și marea majoritate a slujbașilor bisericii, al căror interes pentru tematica pusă în dezbatere s-a manifestat nu numai prin participarea lor la întîlnire cît și prin luările de cuvînt. Contextul împrejurărilor actuale în viața internațională, necesitatea de a cunoaște și înțelege problemele cu care este confruntată omenirea zilelor noastre, necesitatea de a cunoaște contribuția fării noastre și poziția ei înțeleaptă cu privire la problemele de interes major în relațiile dintre state, sînt preocupări tot atît de importante pentru credincioșii Adventiști de Ziua a Șaptea ca și problemele religioase ale credinței noastre scripturistice.

Referatul social, care a fost prezentat de data aceasta, a avut ca subiect: „Nona ordine economiă mondială, garanție a păcii statornice în lume, în lumina moralei religioase”.

Au luat cuvîntul în cadrul dezbaterilor mai mulți vorbitori. Redăm în cele ce urmează cîteva fragmente din cuvîntul unora dintre ei:

Tulbure Theodor, prezbiter al comunității Măderat, jud. Arad: „Am ascultat subiectul referatului și conținutul său cu mult interes pentru că problema tratată m-a preocupat și mă preocupă. Este revoltător faptul că în lume există asemenea decalaje. Este revoltător că unii dispun de bunuri pe care le risipesc, în timp ce alții sînt lipsiți de satisfacerea trebuințelor celor mai elementare. Sîntem alături și ne dăm totală noastră adeziune acțiunilor îndreptate spre instaurarea unei noi ordini economice în lume.

Dar ce putem face noi în mod practic? Înțelegem că nu trebuie să risipim bunurile. Trebuie să întîndem o mînă de ajutor spre cei neajutorați și loviți de soartă. Să reducem cheltuielile și să evităm risipa cu prilejul nunțurilor”.

Tați Ioan, pastor la Sfintu Gheorghe aprecia că problema ridicată în referat este de actualitate și de mare importanță, intrucît mecanis-

mul economic social internațional se deteriorează treptat, decalajele cresc și primejdiile se accentuează, iar fările sărace înregistrează pierderi conține prin relații economice inechitabile. În mijlocul poporului român au existat totdeauna oameni care, uneori prin mijlocirea artei, ca în cazul lui Mihai Eminescu în „Impărat și proletar”, au denunțat cu vigoare practicile inechitabile ale celor bogați împotriva celor nevoiași și au îndemnat la acțiuni pentru răsturnarea orînduirilor nedrepte. E dreptul popoarelor sărace, ale căror materii prime s-au scurs de-a lungul anilor în tezaurile celor industrializate, să fie ajutate de către cele bogate. De aceea salutăm cu căldură toate inițiativele de pace și dreptate socială promovate de conducerea statului nostru.

Timiș Alexandru, președintele Conferinței Cluj: „Referatul ne-a atras atenția că noi, ca slujbași și credincioși ai Bisericii Adventiștilor de Ziua a Șaptea, nu trebuie să ne izolăm de aceste probleme cu care este confruntată omenirea în aceste zile. Sînt convins că n-ar fi existat noțiunea de bogați și săraci, fără dezvoltate și subdezvoltate, dacă s-ar fi respectat principiul biblic prezentat de Moise, acela de egalitate și echitate prin exemplu practic și aceasta între toți oamenii. Noi sîntem pentru noua ordine economică mondială, care trebuie instaurată cît mai curînd.”

Buțnariu Dumitru, prezbiterul comunității Manolești, jud. Botoșani: „Înțeleg mai bine acum, în urma referatului, cuvintele Mîntuitorului: „Voi sînteți sarea pămîntului”. Înțeleg că acesta este mai cuprinzător, deoarece el se referă și la relația dintre cei bogați și cei săraci, cei dezvoltati și cei subdezvoltați, cum și la răspunderile celor avantațați față de cei neavantațați. Nu este drept ca unii să moară de foame, iar alții să moară de obezitate. Sînt state unde cantități imense de cereale sînt aruncate în apa oceanului sau arse pentru a-și menține prețul, în timp ce în alte zone ale pămîntului zilnic mor oameni din lipsă de hrană. Ceva trebuie făcut și sîntem de acord cu procedurile preconizate de noua ordine economică, care este în favoarea tuturor celor nedreptățiți de actuala ordine economică nedreaptă. Ca și sarea care nu și-a pierdut gustul, influența spre bine trebuie să se exercite și aceasta este numai drept și face parte din morala creștină”.

Referatul teologic a prezentat: „Principiul de interpretare profetică an-zi”. Obiectul referatului nu vizează faptul că noi am avea îndoieli cu privire la acest principiu biblic sau că a intervenit ceva nou în doctrina Bisericii A.Z.S. Conținutul are drept călăuză un dublu scop: reactualizarea acestor probleme de bază ale doctrinei noastre evanghelice pentru a fi bine cunoscute și înțelese de toți slujbașii și credincioșii bisericii noastre.

În al doilea rînd prezentarea acestui principiu are și un caracter preventiv, în sensul că au fost și vor mai fi persoane care din diferite interese nesfinte sau care avînd vederi greșite (devieri sau idei halucinante), vor căuta să

Oronicea ideilor

Templul lui Dumnezeu

Dumnezeu a creat cerul, pămîntul, marea și izvoarele apelor. Extraordinară FORȚA care a piasmut pămîntul, i-a cristalizat contururile într-o geografie a esteticii. Forța ei gigantică a încadrat, în armonie absolută, marile ei peisaje ale Terrei.

La acest cadru de o rară simetrie, omul a fost creat, ca un templu viu, de către cel mai mare Arhitect al tuturor timpurilor — Dumnezeu. El a dăruit omului, după căderea sa în păcat, mînatul Plan de Mîntuire, ca prim proiect în Univers pentru om. Dumnezeu a dezbătut acest Plan de Mîntuire, prin proiecte și realizări deopotrivă.

Așa se explică, cum „Templul din pustie” sau „Cortul Întîlnirii” a stat ca loc de întrunire cu Creatorul. Astăzi nu mai avem corturi, ca pe vremuri; astăzi, ne întîlnim cu același Dumnezeu în corturi (ca să ne exprimăm așa) de beton și sticlă, unde domnește, ca pe vremuri, armonia sufletească. Dar această armonie trebuie dublată de o expresie plastică adecvată templului contemporan, prin raporturi de echilibru între goluri și plinuri, cu o textură cromatică a fațadelor, orientate spre simplitate și rațiune.

De multe ori, renunțăm, voit, la albul imaculat de var și la înlocuim cu resturi de istorie barocă, secesionistă sau clasicistă, ce nu-și găsesc locul într-o epocă unde domnește utilul și raționalul, simplitatea și forța de expresie.

Templul advent contemporan trebuie să fie o OAZA de calm și liniște, date prin proporție și ritmicitate, îmbinate cu linia simplă a mobilierului.

Interioarele trebuie gândite în așa fel încît să răspundă regulilor statornice și transmise de generații — printre care reamintim doar câteva :

— regula utilizării complete a spațiului

— regula ca fiecare piesă de mobilier să aibă un loc bine precizat, determinat, pe lîngă funcționalități, și de criteriul estetic.

Nu mai atunci casele noastre de cult vor putea resuscita potențele către o arhitectură corespunzătoare, întregită în conținutul ei de artă.

Gheorghe Petrescu
Arhitect

împună bisericii vederile lor, încercînd să semene îndoială. Este necesar ca în asemenea situații să avem suficientă lumină și să înțelegem că stilpii cei vechi ai adevărului stau de nezdruincinat.

Cei care au luat cuvîntul au spus:

Cojea Vasile, pastor la Pucioasa: „Vreau să spun că principal este faptul că această interpretare profetică an-zi este divină, poartă pecetea divină. Este hotărîtor faptul că evenimentele din trecut au verificat principiul și l-au confirmat întărîndu-l. Apreciez referatul care a reușit să ne aducă dovezi convingătoare asupra valabilității acestui principiu de interpretare profetică. De fapt, noi am fost convinși și l-am acceptat fără rețineri însă acum avem în referat o documentație clară, argumente temeinice, că mișcarea millerită și Biserica Adventistilor de Ziua a Șaptea, sînt de origine divină”.

Deac Gligor, președintele Conferinței Sibiu, cu sediul în Timișoara: „Este necesar să rămînem la principiile sigure și verificate care stau la baza acestei biserici și se întemeiază pe Biblie și pe Spiritul Profetic. Sîntem pentru acest principiu, pentru că el are un puternic fundament biblic.”

Roșca Dumitru, pastor la Salonta: „Referatul este bogat în argumente teologice, în conținut biblic și în spirit adventist. El ne întărește convingerea noastră privind temelia de nezdruincinat a bisericii din care facem parte. Sîntem o biserică profetică, avem convingeri profetice, sîntem întemeiați pe date profetice, avem daruri profetice. Cele prezentate ne-au demonstrat că ceea ce credem și predicăm, ca biserică este adevărul”.

Bună desfășurare a acestor întîlniri binecuvîntate este motivația noastră pentru simțămîntele de recunoștință față de Dumnezeu, simțămîntele pe care le cultivăm în sufletul nostru de creștini adventiști și le exprimăm în rugăciunile noastre arzătoare. Este încurajator pentru noi să constatăm că Biblia este de origine divină și că noi, ca biserică, stăm puternic legați de „Cuvîntul profetic, făcut și mai tare”.

Și de această dată s-a făcut dovada că biserica noastră nu rămîne indiferentă față de problemele care confruntă omenirea. În calitate de creștini și cetățeni, sîntem profund interesați de planurile înțelepte ale conducerii statului nostru față de inițiativele cu care România participă la viața internațională.

Sîntem integrați trup și suflet în marea familie a omenirii, sîntem alături de cei dezavantajați, de țările slab dezvoltate economic. Nu trim simțămîntele de solidaritate față de cerințele lor legitime la o

existență demnă și sprijinim eforturile pe care le depun pentru o viață mai bună.

Susținem principiile noii ordini economice mondiale, așa cum sînt cuprinse în conceptul românesc, bazate pe egalitate, echitate, cooperare, justiție și umanism, pentru că aceste principii se înscriu pe linia spiritualității creștine și se cuprind în regula de aur a Bibliei: „Tot ce voiți să vă faciți vouă oamenilor, faceți-le și voi la fel; căci în această este cuprinsă Legea și Proorocii” Mat. 7,12.

N. Popescu

Sfîrșit de eale

MORARU GHEORGHE, din comunitatea Milcoiu, jud. Vilcea și-a încheiat răbojul alergării sale pe acest pămînt în luna mai 1982 la frumoasa vîrstă de aproape 89 ani, vîrsta celor tari.

Cunoscînd adevărul întregii solii încreștite, a încheiat sfîntul legămint în anul 1925, lucrînd apoi cu un deosebit zel pentru cauza cea sfîntă a Evangheliei, îndurînd asperitățile condițiilor începuturilor din acele vremuri și aducînd pe altar adevărate și valoroase jertfe.

Ca prezbiter întărit prin binecuvîntare a activat pînă în anul 1971, distingîndu-se în mod deosebit prin blîndețea vorbei și procedeele sale, prin credincioșia și seriozitatea sa.

Exemplul luminos al vieții sale să fie pentru toți cei ce l-au cunoscut o adevărată lumină pe cărările vieții !

IORGA GRIGORE din comunitatea Dulceanca, jud. Teleorman, a fost de asemenea chemat de Domnul la odihna temporară, la frumoasa vîrstă a celor tari de 81 ani.

Primînd adevărul bisericii noastre și fiind botezat în anul 1926, a slujit cu credincioșie biserica fiind mulți ani prezbiter cu binecuvîntare sau deținînd alte slujbe importante în comunitate.

Bun creștin și om de omenie, sincer, credincios și corect a fost un exemplu bun și demn de urmat.

Ferice de toți aceia care mor în Domnul iar faptele lor bune rămîn ca o lumină pe drumurile vieții.

ZAMFIRESCU ELISABETA, membră a comunității Dobriceni, jud. Vilcea, a fost și ea așezată în patul ei de pulbere, lăsînd în urma ei mărturia unei vieți creștine curate. Dotată cu calități deosebite, cu un sănătos discernămint spiritual, și cu un duh blînd și binevoitor, a purtat cu cinste răspunderea de prezbiter a comunității din care făcea parte, din anul 1957 pînă în 1976. A fost bine cunoscută în rîndurile bisericii, mai ales prin bogatele sale binefaceri. Amintirea vieții ei curate să fie o adevărată lumină pentru toți cei ce au cunoscut-o.

Ferice de toți aceia care mor în Domnul !

Redacția

Editura Curierul Adventist

*Revista Curierul Adventist este organul oficial
al Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea
din Republica Socialistă România*

*Apare la două luni, sub conducerea unui Comitet
de redacție format din: G. Popa, redactor-șef;
Oct. Coconcea, secretar de redacție.*

*Membrii: N. Popescu, Al. Constantinescu,
St. Rađu, I. Moldovan și M. Chițu.*

*Redacția și Administrația:
București, str. Labirint nr. 116 — Sector 3, Tel. 20.76.65*